

בֵּית הַמִּשְׁפֶּט הַמְּחוֹחָב בֵּחִיפָה

ת"א 1085-96 כהן נ' חן ואוח'

1

בפני כב' השופטת תמר שרון ננתן אל

את'ר כהן ת.ז. 636317741
ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר שמואל לינק ואוח'
מרח' דורך פטח תקווה 154, תל-אביב

מתובע

נדך

הנתבעים

1. שי חן ת.ז. 061255741
ע"י ב"כ עוה"ד א. קלוזנר ואוח'
משד' פל-ים 2, בנין אורן, חיפה

2. יגאל בן יוסוף
ע"י ב"כ עוה"ד ניצה כהן ואוח'
מרח' העצמאות 84 חיפה

3. רזון קוטינו
ע"י ב"כ עוה"ד ד. ארבל
מרח' יקע עם 16, רמות-גן

4. דן יוסייפוב - נמחק

5. הנסיכות חיפה-אולמות וגנים בע"מ ח.פ. 513342071

6. א.ב.א. לפיתוח בע"מ

7. חוץות המפרץ-חברת ניהול בע"מ
הנתבעים 7-5 וכן הננתבע 9, ע"י עוה"ד ר. ניר עובי ואוח'
משד' פל-ים 2 בנין אורן, חיפה

8. שחר אבטחה 1989 בע"מ - נמחקת

8א. מגמה שMRI אבטחה ושירותים בע"מ (בפיזוק)
ע"י המפרק עוה"ד אוחנה
מרח' הלל יפה חדרה

8ב. עמישב שירותים בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד גל ואוח'
מרח' סעדיה גאון 24 תל-אביב

8ג. ג.ש.ש. (ז"א) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד ספקטור
משד' החטנזדורות 47 חיפה

ב' יט חמאת חמוץ בחדקה

ת"א 1085-06 כהן נ' חן ו��

ט. אקללי"י חברה לביטוח בע"מ

10. עיריית חיפה

עויי ביב' עוזה'יד מ. גושן ואח' מרוץ' חדצ'ל 65, חיפה

11. מדינת ישראל -

יעי ביכ עוזי מפרקיות מחוץ חיק שדי פל-ים 15א' חיפה

פָּסָקְדִּין

1

2

בזובעגה שבפניו, אשר הוגשה כנגד שורה של מטעמים, עותר התובע לפיצויים בגין טקם אשר נדרמו לכתוצאה מדקירותו באיזורו אשר התרחש בתאריך 14/2/2003.

4

10

ב' קג

1. בלילה שבין ה- 13 ל- 14 בפברואר 2003, סמוך לשעה 00:30 בסמוך ליציאה מארלמי
7 "הנסיכה" (להלן: "האלטס" או "אלטאי הנסיכה"), אשר בחוות המפרץ, חיפה, ליד
8 27/8/1979 בעת שביקש לחפור בין ניצים. (אידוע זה יקרה, להלן: "האירוע") ב摩ודע האירוע היה
9 והותוב רוזק, חיל משוחרר, כבן 23. הוא חותקף על ידי הנتابעים 1-2, עת החל לוחגתו של אדם
10 אחר אשר חותקף על ידם, ובטעון כך נזכר על ידי הנتابע 1 מספר זkidrot, בסיכון או בחוץ חד.
11

התביעה הוגשה נגד 11 אנשים וגופים, אשר, לטענתו התובע, אחראים, במתודיהם ו/או בנסיבותם, לנזקים שנגרמו לו. (בכתב התביעה נטען, כי גם הנטען 4 היה בין התוקפים, אולם הוא兀כה בהליך הפלילי ונמקח מהתביעה זו).

תמצית טעניות התייבש:

2. התוקפים אחראים לכל נזקן של הטעוב בהיות מעשיהם תקיפה על פי סעיף 23 לפקודת החינוך (נouth חוז) תשכ"ח – 1968 ובשל פעלתם בצוותא.

הנubbyת 5 היזה הבעלים של האולם ואו המחזיקה בו ואו המפעילה אותו והוא אשר שכרה והעסיקה את התובע ואת הטענים 3-1 וכן אחראית היא למשרדים וכן אחראית היא באחריות ישירה לא פגיעה התקופה, בשל העדר מאבטחים, בשל טענה לפיה הסיכון וחובה מטבוח האולם ועוד.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 06-1085 כהן נ' חן אח'

1 הנتابעת 6 ו-7 היו הבעלים של מתחם חוות המפרץ (להלן: "ה חוות") בו נמצא האולם
 2 ואו המחזיקות בו/או המפעילות אותו/או המנהלות של המתחם ומשכך אחריותה תן, באutoriyot
 3 מוחזק מקרקעין, לביטוחו המבקרים בו.

4 הנتابעת 8בי' והינה חברת אבטחה אשר טיפקה שירותיה בטוחנו ובבטיחה שמירה לאולמי⁶
 5 הנסיכה ואילו הנتابעת 8ג הינה חברת אבטחה אשר טיפקה שירותיה בטוחנו ובבטיחה למתחם חוותות
 6 המפרץ ושתייהן אחריותה למחדרי האבטחה בקינון ובאותם.

7 הנتابעת 9 הינה חברת הביטוח, מבטוחן של הנتابעות 7-5 בביטוח אחירות כפוי צד ג'.

8 הנتابעת 10 נתבעת כרשות המקומית אשר בתחום נמצאת האולם ואשר, על פי הנטע,
 9 אכורה הייתה לפקח על העסק - האולם והוא להונגות את רישונות האולם ומחותם בתנאים
 10 מתאימים.

11 הנتابעת 11 נתבעת כרשות הממונה, על פי הנטע, מטעם מדינת ישראל, על סיורי הביטוח
 12 והאבלת הנتابעות 5-9 והמונה על הפיקוח והאכיפה של סיורים אלה והיה עלייה, על פי הדין,
 13 לדרש אבטחת האולם ומחותם.

נסיבות האירוע והעקבותיו המרכזיות לעצין:

3. במועד האירוע סמוך לחצות וחצי, במתחם שmorphץ לאולמי הנסיכה שב חוות המפרץ
 15 בחיפה, פרץ ויכוח אלים בין הנتابעים 2 ו- 3 לאחד בשם רון שפן (ירא להלן: "שפון"). התבע,
 16 אשר סיים לבעוד עוזר צלם באירוע שנערך באולמי הנסיכה והוא אחת הנتابעים 3-1 תוקפים את
 17 שפן, ניגש אליהם ובקש מהנתבעים הניל'ו שיניחו לו.
 18

19 ברגעה, פנו הנتابעים הניל', יחד עם אחרים, אל התובע והיכו אותו, תוך שהנתבע 1 דורך
 20 אותו מספר פעמים בבטן, בבית חזה ומעל עצם השכם. בביטחון החולמים רם'ס, אליו חובה התובע,
 21 אובייחנו שני חותכים בבטנו של התובע, אחד באורך של כ- 10 ס"מ במרכל הבطن, והשני באורך של כ- 4-
 22 ס"מ בבטן ימינו. כמו כן, אובייחנו דקירה בבית חזזה מצד שמאל ובבית חזזה קדמי משמאלו ודקירה
 23 מועל עצם השכם מצד שמאל. התובע נזתת ואושפו למשך 7 ימים.
 24

25 4. נס' הנتابעים 1-4 הוגשו כתבי אישום בגין חלקלם באירוע. הנتابעים 3-1 הורשו בעירות
 26 כפי שיפורט להלן ואילו הנtabע 4 זוכה, כאמור, מכל אשמה;

27 28 29 30 31 הכרעת הדין בעניינו של הנתבע 1 ניתנה ביום 6/6/04 בת.פ. 192/03 בבית המשפט המחוזי
 בחיפה ועל פיה הוא הורשע בעירה של חבלה בכוננות מחמירה, לפי סעיף 329(א) (1) לחוק העונשין.

בית המשפט המוחז ב חיפה

ת"א-1085-06 כהן נ' חן ואות'

1   מהכרעט הדק בעניינים של התובעים 2 ו- 3, אשר נקבעה ביום 28/4/04 בת.פ. 155/03 בבית
 2   המשפט המוחז ב חיפה, עליה, כי הנتابעים 2,3 ושפוץ שיימו בערב האירע כמלחרים כאולמי¹
 3   הnsicת וכי במהלך עבודתם באותו ערב, הפנה שפוץ הערה מעילבה לעבר חברתו של הנtabע 3, אשר
 4   עבדה אף היא כמלחרים במקומם. לאחר שאיירע השמזה באולם הסטטיס והמלחרים ירו על מנת
 5   לחמותין להסעה שתסייעו אוטם לביטם, חתפתה הקטנה האמורה לעיל, בהלהקה נזכר התובע.

6   **הנתבעים 2 ו-3** הורשו, בגין חלקם באירע, ביציע עבירה של **תקיפה בנסיבות מתחמיות**
 7   לפי סעיף 379 בצדוף סעיף 382 (א) לחוק העונשין (ולא בעבירה של חבלה בכונה חמירה).

8   5. בהתאם להחלטתי בש"א 18310/07 (להלן: "ההחלטה"), הממצאים והמסקנות מהכרעות
 9   הדין, אשר שמו יסוד לחרשנות הנتابעים, מוכיחים ראייה בחלק זה (על פי סעיף 42 א' לפקודת
 10   הראיות (טסח חדש) תש"א-1971) והם יושמו כתשתית עובדתית לחרכועה בשאלת הטענות.
 11   12

13   עד קבוצי ההחלטה, כי לאחר שהנתבעים 3-1 הורשו בחלק הפלילי, נהרי לבוי הבאות
 14   ראיות כלשהן מטעמים, חלות הוראות סעיף 42 לפקודת הראיות וכן, כי הנتابעים 6-11 הינם מי
 15   שעשויים להיות חברים בחובם הפסיק של המשיבים 1-3 (ולכן, לביהם, על הcatsת ראיות לסתור לבוי
 16   האירע עצמו חלות הוראות סעיף 42 לפקודת הראיות, אולם לבוי כל עבודה חיונית לאירע,
 17   הרלוונטיות לקביעות אתירותם של אלה למעשים בהם הורשו המשיבים 3-1, רשאים הם להביא
 18   ראיות, ללא הגבלה, במסגרת התובענה שבפני.
 19

דין והרעה :

20   6. הנtabע 1 איינו מכחיש אתריוונו, על פי הורשותו בחלק הפלילי, אולם טוען הוא לאשם תורם
 21   משמעותי מצד התובע, אשר, לטענתו, הביא על עצמו את אשר אירע באשר הוא זה אשר הodialיל
 22   לדוחן את הנتابעים, בטרם הייתה במקום קטה כלשוי ובשל כך שהוא לא שעה לצעקו של הנtabע
 23   מס' 2, אשר צעק: "תביאו לי סכין".
 24

25   אני דוחה את הסענה לפיו התובע חול בתקיפה, בעוד הנتابעים רק "מדוברים" עם שפוץ,
 26   טענה המוגדרת לעובדות שנקבעו בהכרעות הדין. אמנם, על פי גרסת התובע במשפטה הוא חבט
 27   בנتابעים, עד קודם שマー, אולם על פי אותה גרסה, הוא עשה כן ונוכח הגנה עצמית, בעוד הנتابעים
 28   ואחרדים מתקרובים אליו והוא נאלץ להן על עצמו.
 29

30   התובע, אשר ראה אדם זו מוכחה נמרצות על ידי מספר תוקפים ובוכה על נפשו, נחלה
 31   לטרתו, בניסיון למנוע המשך התקיפה ובנסיבות אלה אין פלא שאשר התוקפים ה Zukrobo אליו
 32   בצוות מאימונות, ניסה להגן על עצמו, במיוחד כאשר מצא עצמו, כשהוא עומד בודד אל מול מספר
 33   אנשים אלימים.

בית המשפט המחווי בחיפה

ת"א-06-1085 כהן נ' חן ואוי

בבקשר זה אצין, כי בעורר אותו הגישו הנאשם 1 והמדינה, על העונש אשר גזר בית המשפט המחווי על הנאשם 1, היבע כבוד השופט א. לוי את דעתו בנוגע למעשונו של הנאשם בו הילשון: "בשבוע לילה מאוחרת ביקש המתלוון להפוך בין ניצים, בשלפת עז שמצא עצמו מעורב בחומרה שבמהלכו הותקף על ידי מספר אנשים [...] כל שקיבש זה האחרון היה למגוע את גקיותו של אחר, ועל כן הוא שילט באלימות קשה אשר מודרך להגיח כי השלבמיה ילו עד אותו עז שניים רבעות" (עו"פ 6885/04 עי"פ 7879/04 מיל"ט 10/2/2005).

אשר לנוגעים 2 ו- 3: בהכרעת הדין המתויהסת אליהם קבע בית המשפט, כי דקירותו של הנאשם בוצעה על ידי הנאשם 1 וכי הנוגעים 2 ו- 3, לא יכוליס היו להזות מודיעים לכך שבמהלך האירוע ישלוו הנאשם 1 סכין וידקו את התובע עד נקבע בהכרעת הדין כי, בפועל, נוגעים אלה לא היו מודיעים להימצאות הסכין בידי הנאשם 1 וכי מעשה הדקירה הפתיע אותם.

עם זאת קבע ביחסו של חלק הפלילי, כי הנוגעים 2 ו- 3 חיכו את התובע בלבד עם הנאשם 1, עד כהods שהנתבע מזכיר. משכך, נקבע כי הנוגעים 2 ו- 3 לא היו שותפים למעשה הדקירה, אולם: "בתשומתפומם בתקיפתו של אדי, ביחיד עם אנשים אחרים, הם ביצעו עבירה של תקיפה בגנשיות מהמירות" ובשל תקיפה זו, שברואה בצווגה, הורשו נוגעים 2 ו- 3 בעבירה של תקיפה בנסיבות מהמירות לפי סעיף 379 בצדוף סעיף 382 (א) לחוק העונשין.

לפקך, ברוי כי הנוגעים 2 ו- 3 התקפו את התובע וכי מעשי הנוגעים 1-3 מהווים עולמת תקיפה, על פי סעיף 23 לפקודת הגזינין נסח חודש) ולהלן: "פקודת הגזינין". עם זאת, לאור כך שהנתוגעים 2 ו- 3 אינם אחראים לדקירות עצמן אלא "רक" לתקיפתו של התובע בחומרה. מעשייהם של נוגעים אלה אכן חמורים, אולם בהעדר הוכחה על כך שידעו כי בראשותו של הנאשם 1 נמצאת סכין ובraud צפויות לכך שהנתבע 1 ישלו סכין, לא ניתן ליחס להם אחראיות לדקירות שذكر הנאשם 1 את התובע. לאחר שהתקף לו טוועו התובע היו תוצאה של הדקירות (ולא של תקיפתו שקדמה להן), לא קיים קשר סיבתי בין מעשי הנוגעים 2 ו- 3 ובין הตก.

לא מעלה מעונייני קריאותו של הנאשם 2 "תביאו לי סכין", אולם גם זו, בהעדר קיומה על הסcin שהייתה בידי המתבע 1, אינה יוצרת צפויות למעשונו של הנאשם 1 ואינה יוצרת קשר סיבתי בין המיזוח לנתבע זה ובין הตก.

לפקך, אני דוחה את הטענה נגד הנוגעים 2 ו- 3, אולם בנסיבות העניין, לרבות חלקם בתקיפתו של התובע, לא אחיב את התובע בהוצאותיהם.

???

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-96-1085 כהן נ' חן אוח'

1

הסתכנות מרצון -

2 .8. העובדים טוענים עוד, כי התובע בחר מרצונו החופשי להשתתף בתגורה והיה צריך לצפות,
3 לטענות, את הנזק שעלול לקרות לא כתוצאה ממנה.
4
5
6

7 טענה זו, מוקוממת, בפרט כאשר היא באח מפחים של המתבעים 2 ו- 3 אשר טוענים
8 (בהת恭מכם, בדין, על הכרעת הדין בחילך הפלילי), כי הם עצם לא יכולים לצפות את הדקירות. הם,
9 אשר השתתפו בקטטה והיכו את התובע ביחד עם תודוקר אל יכול לצפות את הדקירה ואילו התובע
10 יכול היה ??
11
12

13 לא ארחיב את הדיבור על הדוקטרינה של הסכנות מרצון ואסתפק בכך שאומר כי אין
14 לחילה על מקרה זה,thon מאחר שהותובע לא חurf עצמו, מרצון וחופשי לטיכון של דקירהthon מאחר
15 שלא מדובר בחשיפה לטיכון, תוך נוכחות לקבל את תוצאות החשיפה.
16
17

בע"א 1354/97 עכשה מחמוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (3) 193 (2004), נקבע:

18 "הראן להסתכן חייב להתחפש, אפוא, על ידיעת מצב הדברים שగרמו
19 לנזק. ידיעה זו אינה רק ידיעה של העובדות היוצרות את הסכנה כי אם
20 הנסיבות מהותה של הסכנה... באשר לדרישת החשיפה, אין עניינה אך ידיעה
21 על דבר התרחשויות הנזק, אלא חשיפה להוואותיו המשפטיות של הנזק ...
22 הgentה ההסתכנות מרצון תעמדו רק בנסיבות בהן הסכים התובע לקבל
23 על עצמו את הטיכון של פגיעה לא פיזי" (בעמ' 204-203).
24
25

כפי שהובחר לעיל, לא זה המקורה אשר בפניי.

26 אושין ואומר, כי בנסיבות הענין יכולה פועלתו של התובע לחסוט בצלול של חוק לא תעמור
27 על דין רעך, תשנ"ח-1998 ואף משום כך אין מקום לקובע שהוא הסיכון מרצון.
28
29

אשם תורם -

30 .9. העובדים טוענים, כי הגם שייחסו אשם תורם לקורבן אינה שאלה קללה, חרי שבמקרה דין,
31 היה התובע, שהיה, בעבר, אלף הארץ באגרוף, אחד הכוחות המניעים והעקביים ביוזם העימות
32
33

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-06-1085 בתן נ' חן ואה'

1 ואו בחרופתו וכי מכול הנזונים מוגבר את האחוריות אוניה ניתן ליחס לתובע. לפיכך, לטענה
 2 הנזונים, יש ליחס לתובע אשם תורם בשיעור של לפחות מ-30%.

3 טענה זו רוחקה מלהיות נכונה, עבדותית, שכן התובע לא יס את התקiffin ולא ניתן לחבורה
 4 במטרה להזכיר את העימות, אלא הוא בא להגן על שפן שהתקף עיי הנזונים 1-3. לעובדה
 5 שהتובע היה אלף הארץ בגין אין כל ממשות בעניין זה ולמעט, אולי, העבודה שהייתה לו אומץ
 6 לשנות ולהגן על המתקף. אולם, הוא חבט באחד הטעקים, כפי שקבעתי - על מנת להגן על עצמו,
 7 אולם גם מהעובדת שאיש מהטעקים לא יצא חובל מהאידוי נתן לממוד שלא פוגל באנרגיסיות
 8 ומשמעותו לא חרנו מהנדיש לשם הגנה עצמית.

9
 10 10. עקרון "האשם ההורם" מעוגן בס' 68 לפקודות הנזינים. סוגיה זו נזונה רבות בפסיקת זינון
 11 לשלכם את הקריטריונים שנקבעו כדלקמן:

12
 13 שני מבחנים שימושיים לבחינות שיקול דעת בהמ"ש בפרשו הביטויים "לכון ולצד"
 14 בסעיף 68 (א): האבחן, מבחן אובייקטיבי, האם האדם הסביר היה נזהר יותר מהתובע. השנין מיזוג
 15 האשמה. ככלمر חלוקה, לאחר העמדת מעשה הרשלנות של שני הצדדים, זה מול זה, ובוחנת
 16 האשמה המוסרית ומשקל המעשים והמחדים של כל צד - ע"א 417/81 מלון רמתה שלום ג.
 17 אמסלם, פ"ד לח (1) 72, בע' 81; ע"א 542/87 קופת אשראי ג. עוזאדי, פ"ד מ"ד (1) 422; ע"א 449/81 גן
 18 לב בע"מ ג. מגז, פ"ד לח (4) עי 70 בעי 75.
 19

20
 21 מייחסים המבחןים שנקבעו בפסקה, תוך בבחינת מכול העדויות והנסיבות שהובאו בפני,
 22 הגיעו לכל מסקנה כי אין ליחס לתובע אשם תורם כלשהו.

23
 24 במרכזה של חוראת סעיף 68 לפקודות הנזין מצוי מושג האשם, כהגדרתו בסעיף 64
 25 לפקדות, המוגדר כ: "מעשחו או מחדרו של אדם, שהט עלולה לפי פקודה זו...". בהחלכו להגנתו של
 26 שפן, ביצע התובע חרבחה אזרחות, אשר יש להגן עליה לא רק שאלה של מדיניות משפטית והמוןנות
 27 לא רק בעקרונות של מוסר וחברה, אלא שימושי התובע מוגנים גם על פי האמור בסעיף (24)
 28 לפקודות הנזינים, באשר החובע עשה את המשעה בסיבות, כדי להגן על זלתו... וכו'.

29 אין לקבל טענה, לפיה אדם המנסה להגן על אחר מפני תקיפה (ובכך מלא חובה אזרחות),
 30 חברתיות ומוסרית ממוראה ראשונה) ותוך כדי כך חזז את הטעקים מעליו, אשם, ולו חיליקת,
 31 בדקירות שנדחק על ידי אחד מהטעקים.

32 לפיכך, לא אטיל אשם תורם כלשהו על התובע.

33

בית המשפט המatial ב חיפה

ת"א-06-1085 כהן נ' חן ואה'

1

2

3

שאלות האחריות בזיהוי :

קניון או מטלס?

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

11. בין הצדדים מחלוקת, האם מוחמות הكنيות בחוץות המפרץ היו קניין ולפיכך טען הוא רישיון לפי חוק רישיון עסקים, תשכ"ח – 1968 וכח בחובות חמולות מכוון, או שמא אין המדבר בקניון, אלא במרכז קניות פתוח, שאז, לטענת המתבעים, לא חלה עליון החובה לפעול בהתאם לחוק רישיון עסקים כאמור.

לפיכך, בטרם-אבחן את חבות המתבעים 11-5 לאור דיני הטבעון, עלינו להידרש לסתורית הגדרתו של מוחם חוץות המפרץ, האם קניון והוא, כדעת המתבע, או שמא מדובר במתחם פתוח, שאינו קניון, כדמותו של המתבעים.

ב"כ המתבע טען, כי המתחם היו קניון, על פי הגדרת המונח בנוספת לצו רישיון עסקים (עסקים טעוני רישוי), תשנ"ה-1995, אשר פרוסט ברשותם ביום 1995/3/12 (ק"ת, 5669). על פי פרט 6.8 לתוספת, הוטלה על הנהלת קניון החובה לדאוג להבטחת איקות נאותה של הסביבה ומניעת מפגעים ומטודים, מניעת סכנות לשלם הציבור והבטחה מפני שוד והתרפות, והבטחת בריאות הציבור לרבות תנאים מבריאה נאים.

בנוספת לצו הוגדר קניון, כדלקמן:

"קניון" – קניון הכלול 10 בתים עסקים לפחות או שטחו הכלול 1,000 מ"ר לפחות; לעניין זה, "בתי עסק" – למעט משרדים".

ב'ת האשפת המחברי בחריפה

ת"א 1085-06 כהן נ' חן אה'

וכך הוגדרו מטרות הרישוי, בהתייחס לסקנון.

1
2

3

בג'ISON התוספת מיום 20/7/1999 (ק"ת 5992) בוצע שינוי בגין חובה להבטחות איכות הסביבה ומוניות מטרדים, אך לא בוצע תיקון באשר לפרמטרים האחרים.

6

בג'ינו חותמת מיום 27/2/2003 (ק'ת 6229) שונתה הגדotta ג'ינו ונקבע: "ק'נוון: ג'ינו"
הכולל 10 בתים עסק לפחותו או שטחו הכללי 1,000 מ"ר לפחות. לעניין זה, 'בתים עסק' - למעט
משרדים". תיקון זה מעשה לאחר האיזוע וכן אינו לרבותיו לעונייננו.

10

11. מוחוקק המשנה הגדיר את המונח קניין באמצעות שימוש באותו מונח, היינו - במשמעות
12. "קניין" עצמו ולא הבהיר בכך שונה, אט בכלל, מתחם קניינות מקניין ובמה שונה, אט בכלל, מתחם

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-06-1085 כהן נ' חן אוח'

1 קניות פתוחות מקנין. אף פניה למילונים הנפוצים בישראל, מיפורט, בין היתר, בסיכומי הutowע
2 ובסיכומי המשטרה, אין בה כדי לפטור את הקושיה באופן ברור.

3 דיוון מפורט בהגדרת המונח "קניון" מצוי בהכרעת הדין של כי והופט גולדס בתיק עמ"ק
4 (ראשל"צ) 3647/02 מדינת ישראל נ. גירון אוחזות בע"מ ואוח' (פורסם בנב), אשר ציין, כי המוחarked
5 לא הגדיר את המונח קניון ובסתור של הליך, אחר שスクר את ההגדרות אשר ניתנו למונח "קניון"
6 במילונים השונים, זיכה בית המשפט את הנאשם מנוהל קניון ללא רישיון עסק בקביעו, כי הגדרת
7 המונח "קניון" אינה ברורה דייה.

8
9 סוגיה זו פורטה בהרחבה בתיק חע"מ 30611-07-07 עילית רملה נ' קניון נה רם צוריה יוסף
10 ואוח', שם דן בנוגע השופט וכרכיה ימי בהגדרת המונח "קניון" כאמור:

11
12 "...בעזין זה אודקים ב"כ הנאים שלא ניתן להגדיר מונה במילה זאת.
13
14 המשמעות הפשטת של המונח "קניון" היא מקום שוכנים בו. אך מגוון המיקומות
15 שבהם ניתן לעזין קניון הוא רב, כגון שוק פתוח ששטחו 1,000 מ"ר ומעלה וכן
16 ליותר מ-10 דוכנים, מרכז מסחרי ששטחו למעלה מ-1,000 מ"ר ובו למעלה מ-10
17 חנויות. העובדה שמדובר המשנה טרח לייחד פריט מיוחד בכך לקניון, מלבד
18 אנטנו שלקניון יש מאפיינים מיוחדים, אשר אינם קיימים בכל מרכז קניון אחר.
19 מרכז המשנה לא טרח לציין במאמר שוניה קניון מכל מרכז מסחרי אחר, ומה מייחד
20 אותו מרכז מסחרי אחד. יש לזכור שמדובר בחקיקה פלילית, אשר עליה להיות
21 בזרה בזרה מספקת, על מנת שהציבור יידע כוונתה ויכול למלא אחריות".
22
23 לטענת הutowע, מתחם חוות המפרץ עומד בהגדרת קניון, אשר יש בו בתים פרטיים
24 לכל סוגי מוצרי הצריכה, יש בו אפשרות מזון ובידור, בתים אוכל וכו', חניון בו חניון מדי יום - כ-
25 16,000 רכבים והוא מקורה חלקו הנדר. .
26
27 טען הutowע, כי היה על עיריית חיפה ועל ממשלה ישראל לדרש מהנתבעות 6-7 רשיון
28 עסק למונחים, ולמלא אחר חובת אבטחה ומושא עשו כן ולא אכפו על קניון חוות המפרץ קיומה של
29 אבטחה אשר תמנע סכנה לשлом המבקרים בקניון, הפוך לכך את חובתו לפי חוק רישיון עסקים וכן
30 החונשלו על פי פקודת תכנין.
31
32 לטענת המשטרה והעירייה, הפרשנות המועתקת על ידו להוראות חוק רישיון עסקים
33 החזו, הינה נכונה והיא עולה בקנה אחד עם התכליות לשלהמה מעך החוץ. לטענתן, דרישת משטרת
34

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 96-1085 בלה נ' חן ואוח'

ישראל לחכמת בודקים/סורקים ביטחוניים בעסקים טעוני רישי מעודה לשמירה על שלום הציבור
בשל שורה של אירוח פח"ע, שאירעו ברוחבי המדינה, והחשש של המשטרת, כמו גם של גורמי
הביטחונו האחרים, היה הונרכחותם של פיגועים רב נפגעים במקומות אגוריים כגון: קניונים
מקורים, אוטובוסים, מסעדות וכיוצא באלה ממקומות.

.14. מר אילן סנדי, קטן אג"ם של מרחב חוף, בעת החיה, הסביר בתצהירו (ג/16), כי לאחר
השייבה ומתקון שיקול דעת הוחלט, כי יש לחייב בעלי עסקים להציב שומרים במקומות סגורים בהם
פוטנציאלי הפגיעה גבוהה יותר ובנדותו הבהיר: "החלטו שלא בכל המקום שומרים, והחליטו
שבמקומות סגורים נציב על בסיס מכלול מסוימת לעומת זאת במקומות פתוחים אנחנו נפעיל את תפסיקת
ה活泼חה בקרה שוגה" (עמ' 153 לפרטוקול שורות 3-1).

מר ווד כהן, מנהל מחלקת רישי עסקים בעיריית חיפה העיד כי, לשיטת העירייה,
מתוכם חוות המפרץ אימן קניון (עמ' 165 לפרטוקול שורות 28-29) וחסיף: "הINGTON-חבר בעדיה
הבינלאומי לרישי עסקים שDNA בשושאים האלה. הקניון זה פריט רישי שנכנס לחוק מאוחר
יותר. הוא ונכנס בעקבות העובדה שהוא מזקין. היה צורך בากיפה של התקנת
אבייזרים נגד דלקות, והוא פנו לוועדה הבינלאומית והיא קבעה את הפריט קניון והתוכונה לבניה
סגור" (עמ' 166 לפרטוקול שורות 7-3).

דברי העדים חיל לא נסתורו והתוועג אף לא הביא כל ראייה או כל אסמכתא משפטי, או
אחרות, אשר יש בה כדי לסתור אותם. מAhead שמשמעות המונח "קניון" הינה הבסיס לטענות כי הלה
חויבה על המשטרת ועל העירייה לאכוף על הנהלת חמתחים קיומה של אבטחה חוק רישי
עסקים, ומלא חונח בסיס משפטי לטענה זו, הרי שלא ניתן לקבלה, בפרט לאור פסקי הדין שהובאו
לעיל, אשר עמדו, גם הם, על חוסר הבהירות שבתדרגות המונח בחוק רישי עסקים. אכן, כפי האמור
בפסק הדין הנ"ל, מן הראי שמדובר המשנה יגריד בקרה ברורה יותר את המונח "קניון".

אומנם, בכלל, אין ליצור הבחנות בדבר תקיקה, מקום שאין הוא נזכרות בז, גם אם נראה
шиб כך כדי להציג את כוונות המחוקק, אולם, בעניינו, דזוקה החדרה הבלתי ברורה מצדקה,
בහדר ראייה אחרות ולאור פסקי הדין האמורים לעיל, קבלת החסר שמעון על ידי הרשות. יש
להזכיר עין זה לדוגמה, לקבע את המאפיינים המיוחדים של מרכזים מסחריים כאלה ואחרים
(מרכזים פתוחים, סגורים, שוקים וכיוצא), לצורך רישי עסקים ותנאים המיוחדים שיש להחיל
על כל סוג של מרכז מסחרי.

.15. לאור האמור לעיל אני קובעת כי לא נפל פגס בחתנאלות העירייה (המשטרת, בכל הנוגע
לחוק רישי עסקים, כי לא הופרה על ידם חקוקה וכי חן לא פעל ברשנות בעת שלא הוו

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 60-1085 בוחר נ' חן ואוח'

למתוחם לחוץ דישון עסק, על כל המשותמע מכך. מכאן - גם לא חופה חובה חוקקה על ידי
הנתבעות 6 ו-7.

מעבר לכך אומר, כי גורי העיתון ופרסומים עיתונאים למיניהם אינם קבילים בראייה ולא
ניתן למסוד מהם כי המذובר הוא בקנון, כנטען על ידי התובע ואף השימוש במונח "קנון" על ידן או
על ידי אחרים, מעשה "בלשון העם" ואין ראוי להם כוונה להגדרת המונח "קנון" בחוק רישוי
עסקים.

דין בטענה לדשלנות עיריית חיפה ומטרתה בפיקוח על המתוחם :

16. לטעת התובע, יש לקבוע כי גם למשטרת ועירייה, אשר לא פיקחו על קיום אבטחה
באולם השמות ובקנון חוץ המפרץ, חלק בבלתי מבוטל בדשלנות אשר תבאה לפגיעה הקשה
שנגרמה לתובע. טוען התובע, כי בנסיבות ואו בנסיבותם, התרשלו העירייה והמטרתה כלפי
התובע.

עיריית חיפה (הנתבעת 10) -

17. אין מחלוקת, כי במועד האירוע היה לאולמי הנסיכה רישון עסק מיום 31/12/2003 וכי
צריכי האבטחה באולם נקבעו על ידי המשטרת ולאור קביעתי (להלן), כי אלה קיימים, אין כל בסיס
להטלת אחריות על העירייה, מה גם, שכפי שיבחר להלך, גם על האולם לא מצאתי מקום להטיל
אחריות כלשהו.

18. אין חולק, כי בתקופה שקדמה לאירוע פעלו אולמי הנסיכה ללא רישון וכי העירייה נירה
חלים משפטיים נגדו וagainstו או לסגורות האולם. הנה כי כן, ליבה של העירייה לא היה גס
בעובדה שנתקבל באולם ליקויים כללים ואחרים (לא חז ליקווי אבטחה). מכל מקום, כל אלה אינם
דלבנטים למועד אירוע, שהרי אין מחלוקת כי במועד אירוע היה לאולם רישון בר תוקף.

19. לטעמי, ביצעה העירייה פיקוח נאות וסביר על האולם, וכן כל מקום להטיל על העירייה
חוoba לבצע פיקוח נרחב יותר ובוואי שלא חלה על העירייה החובה לפקח על מועד עזיבתם של
30 השומרים את האולם.

31. ממלא, החובה לקבוע הצורך בהצבת אבטחה בעסק, מחות האבטחה והיקפה של זו, נקבע
32 על ידי מטרחת ישראל.
33
34

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 06-1085 בזון נ' חן ואוח'

1 אשר למתוחם - משותעתי למסקנה כי מדובר במתוחם ולא בקינוי וכי על פי חוק רישוי
 2 עסקים לא היה המתוחם חייב ברישוין עסך, אין מקום לקבוע שהעירייה, אשר אינה אחראית על
 3 אבטחת המתוחם מפני איומים אלימים (חובה מוטלת על המשטרה), אין מקום להטיל על העירייה
 אחריות כלשהי לאשר אריע.

משטרת ישראל ~

18. מר סודל הצהיר, כי אולפי הנסיכה, בהיותו אוטם שמחות, היו עסוק הטעון ורישוי המוחיב
 19 לפועל על פי החנויות והחרוראות המוחייבות וכי מבדיקת תיק הירושי של האולם עולה, כי מערכו
 20 במקומות ביקורת תכופות על ידי המשטרה וכי ככל שמדובר ליקויים, עליה המשטרה כלפי בעלי
 21 המקום לרבות הוצאה צווי סגירה. עוד הבהיר מר סודל, כי הליקויים אשר התגלגלו, בזמנים שונים,
 22 אינם קשורים כלל ועיקר לאירועו נשוא הותבענה בדבריו לא נטהוח.
 23

24 לא מצאתי בפעילותה של המשטרה רשלנות כלשהי. מהעדויות ומהמסמכים אשר הועלו
 25 לפני עולה, כי המשטרה נקטה בפעולות הנדרשות וה毋תקשות בשיס לב לטיבו ולטבעו של המוקם
 26 ובשים לב לדרך תפעולו. התנהלהה של המשטרה היתה שבירה וחולמת ואין בסיס לטענה בדבר
 27 רשלנות כלשהי מצדיה.

28 מר סודל העיד, כי האוצר בו התרחש האירוע לא היה ידוע במשטרה כאוצר רווי פשעה אשר
 29 חייב הייערכות מצד המשטרה וכי לא היה באולם או במתוחם כל אירוע פלילי חריג, עד
 30 לאירוע דן וכן אמר: "האולם הזה? אני אומר בצרפתית - הוא בשדר גמוי" (עמ' 155 ל פרוטוקול).
 31 וכן: "אני אומר בצרפתית בהחלטה שימולה להיות שתמזה של חותמות המפוץ בכל האולמות הנשייכת
 32 בפרט על פי דעתינו לא היה שום אירוע חריג בנושא הפלילי מלבד האירוע הנדרז" (עמ' 154 ל פרוטוקול
 33 שורות 5-2).

34 אשר לסייעו האבטחה שנדרשו באולם, העיד מר אילן סודל, כי: "שני מאבטחים אמורים
 35 להיות במעליות והשנים הנוספות בפתחי החדרות בתוכן האולם בפניהם... יש שתי מעליות מחוץ לאולם
 36 ששת אמורים להיות שני המבטחים..." (עמ' 151 שורה 4). כן ציין מר סודל בעודו, לגבי תפקיד
 37 המבטחים באולם: "...מפקדים של המבטחים בשמו.cn הוא לאבטחה והוניספת היהת בתוחות הפחים
 38 אין תפקידו של מאבטח בהגדלות התקפיך למוגע איומים פלילייםفالה או אחרים..." (עמ' 156 שורה 5,
 39 עד הסביר, כי דרישת האבטחה מأולמי הנסיכה נוגעת לכל מה שקרה מרגע שנכנסים לפניה העסק
 40 שלו ופנימה וכי למאבטח אין סמכות אכיפה כפי שיש לשוטר אלא כמו שיש לבב אזרח. (עמ' 158
 41 שורה 1).

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-06-1085 כהן נ' חן ואח'

1   19. אכן, מוטלת על המשטרת חובה להגן על הציבור מפני פגיעה עבריתנית בשלומו ובונמו,
 2   אלא שאט בחינת הפרשותה והיקפה של חובת זו, כמו גם יישומה המעשי, יש לעשותות נוכח נסיבותיו
 3   של המקרה הספציפי ועל רקע שיקולי המדיניות המשפטית הרואה (וברי כבוד השופט גיברelan
 4   ברא"א 5277-08 עזבון המנות אמדור אליקשוולי נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל). לשאלת
 5   אחריותה בנזקן של המשטרת, ראו: אמרו של ישראל גלעד- האחוריות בנזקן של רשות ציבור
 6   ועובד ציבור (חלק ראשון), משפט ומispiel בתשיה, עמ' 339.

7

8   המשטרת קיימה במקומות פיקוח כפי שהיא מקיימת בעיר, במקומות שאינם "מוסמנים"
 9   כמפורט לעילו. בנסיבות הענן, לאור כך שלא היה במקומותஇירוקים פליליים ולא הייתה
 10   איינדיקציה מיוחדת כלשהי לחזרחות אירוקים אלימים במחם, לא ניתן לקבוע שהnocחות
 11   המשטרתית לא הייתה מספקת ולא ניתן לקבוע כי שיקולי המשטרת, בדבר תזרות nocחות במקומות,
 12   הו בלא רואים, או שהופרה על ידה חובה לדאוג לשיטות הциיבור, אשר בפקודת המשטרת, או
 13   שהיתה בהתנהלותם משום רשלנות כלשהו.

14

15   לפיכך, אין חותבנה נגד המדינה להזדהות.

16

17   **דעת באחריותם של הנוגעים 7-6 בנסיבות של המהירותין עליהם בניו הטענה:**

18

.20   **הمسגרת הנורמטטיבית -**

19   כידוע, שלושה הם יסודותיה של עולות והשלנות - מושה או מרדל שאינו סביר, קרות נס²⁰,
 20   ונשר סיבתי בין התประสงויות ובין הטענה, וזאת בהתאם לטעיף 35 לפקודות העיקן הקובע.

21

22   "עשה אדם מעשה שאדם סביר ונבון לא היה עשה באותו
 23   נסיבות, או לא עשה מעשה שאדם סביר ונבון היה עשה באותו
 24   נסיבות, או שבנסיבות יד פלוי לא השתמש במינונות, או לא נקט
 25   מיקת גוראות, שאדם סביר ונבון וכשר לפעול באותו משליח יד
 26   היה משתמש או נקט באותו נסיבות - חוי זו התประสงות; ואם
 27   התประสง כאמור ביחס לאדם אחר, שלגביו יש לו באותו נסיבות
 28   חובה שלא לחש כמי שנחג, חוי זו רשלנות, והגורם ברשלנותו נתק
 29   לזולתו עשה עולה".

30

31

32

33

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 90-2085 כהן נ' חן ואלה'

1 גדרי חובה זהירות הנדרשות קבועים בסעיף 36 לפקודת הנזיקון, הקובל:

2
3 "חובה האמורה בסעיף 35 מוטלת כלפי כל אדם וכלי בעל כל
4 נכס, כל אינט שארם שביר צריך והוא באוק נסיבות לראות
5 מראש שחם עלילם במהלכם הריגל של דברים להיפגע מעשה
6 או ממוחל המפורשים באותו סעיף".

7 חובה זהירות, המוטלת על אדם, עניינה בשאלת האם הוא חב חובה זהירות כלפי הנזק,
8 והוא כוללת בחובה של היבטים: היבט עקרוני ("חובת זהירות מושגית"), עניין בשאלת, האם
9 ביחס לטיסון מסויים קיימת חובה זהירות; והיבט ספציפי ("חובת זהירות קונקרטית"), עניין
10 בשאלת, האם ביחס לנזוק הספציפי, בנסיבותיו של האירוע הספציפי הנזקן, קיימת חובה זהירות.
11

12 התשובה לשתי השאלות נועצה ב מבחן הצפויות, אשר בסעיף 36 לפקודת הנזיקן, היה -
13 האם אדם שביר צריך להיות לצפת, כי כתוצאה מעשייו או ממוחלתו, יתרחש הנזק?

14 נקודת המוצא לחובה זהירות והושגיות היא, כי במקרים שהתק צפוי, מבחינה פיזית, חובה
15 לצפות מבחינה טרומטיבית, אלא אם כן קיימים שיקולים של מדיניות משפטית, אשר מצדדים
16 במצבים החובה או שלילתה, תורף יכולת הצפיה הפיזית (ראה: ע"א 145/80 ועקביו נ' המועצה
17 המקומית בית שימוש ואלה פ"ד ל' (1), פסקאות 2-3 (להלן - "פרשת ועקביו"); ע"א 243/83
18 עיריית ירושלים נ' אליא גורדון, פ"ד לט' (1); דברי כב' השופט - כתוארו אז - אחרון ברק; לדבריו
19 הסכימו כב' הנשיא מאיר שмагר, כב' השופט - שלמה לוין, כב' השופט דב לין ובב'
20 השופט גבריאל בר' (להלן: "פרשת גודז").
21

22 במסגרת חובת זהירות הקונקרטית, מביא בית המשפט בחשבון את עובזרתו המיוודאות
23 של המקרה וسؤال את עצמו: האם המזיק הספציפי, שעוניינו נזק בפני בית המשפט, צפה, הלבנה
24 למשה, או אם היה עליו לצפות, כי התרשלותו, בנטיות המקורת, תגרום נזק ספציפי לנזק
25 הספציפי חובת זהירות הקונקרטיות מוטלת רק בגין סיכון בלתי סביר, אשר אותו נטל המזיק
26 (פרשת ועקביו, בעמ' 125-127).

27 אחידותו של המזיק מתגבשת, רק אם חאם סטה מסתנدرת ההנחהות של האדם הסביר,
28 הינו - לא נקט המזיק אמצעי זהירות סבירים, כפי שארם שביר היה נהוג בנסיבות העניין. רמת
29 זהירותה הראויה, נקבעת על ידי בית המשפט, בין היתר, על פי שיקולים של מדיניות משפטית.
30 השאלה אינה, מהו האמצעי, אשר מבחינה פיזית, מוען נזק, אלא יש לשאול, מבחינה משפטית, מזו
31 האמצעי שיש לדרש כי המזיק הפטנציאלי ינקוט, בנטיות העניין. על בית המשפט לאזן בין
32 האינטрос של הפרט הנזיק, לבין האינטрос של המזיק להופש פעולה, וכל זה על רקע האינטрос
33

בית המשפט המחווי בחיפה

ת"א-96-1085 בثان ני' חון ואחי'

1 הציבורី בחמשכה או בחפסקתה של אונגה פועלות. לשם כך, על בית המשפט להתחשב בסכנה
 2 ובוגלה; עליז להתחשב בחשיבותה החברתית של הפעלה; ועל בית המשפט לשקל, בנסיבות
 3 יישום המבחן של חובת הזרירות, את האמצעים הדרושים למניעתה של הפעלה, נשוא הדין
 4 הספציפי (פרשנות ועקבין, עמ' 132-131).

5 לבסוף, כדי לקבוע אחריות נזקין, בעלות הרשות, נדרש הוכיח כי קיים קשר
 6 סיבתי בין הפרת חובת הזרירות לבין חנק, קרי: האם מעשהו או מחדלו של המזיק, אשר הפר את
 7 חובתו כלפי הנזיקן, והוא זה אשר גרם לטקז; מקובל לבדוק יסוד זה, מבחן כפוף:

- 8
 9 (1) קשר סיבתי-עובדתי, לפי המבחן של "הסיבה בלבד און";
 10 (2) ובמצטבר, קשר סיבתי-משפטתי, לפי מבחני הפסיכולוגיה, השיכון ו מבחן השכל היישר.

11 לפי גישה אחרת שהובאה בפסקה, אין להבחין בין חובות הזרירות מושגית וקונקרטיבית, אלא
 12 יש לבחון את השאלה אם קשחה אותה (וראו למשל תיא' 2271-04 עצבן המנוחת תמיר ברז זיל ואח' נג'ז
 13 ביז'ילי בע"מ ואח'), בית המשפט המחווי בתל-אביב (פורסם במאגרים המשפטיים); ע"א 10084/04
 14 גוזר כי "המחלעת המקומית מודיעין", פורסם במאגרים המשפטיים; ע"א 2625/02 נזום ני' דורגנברום,
 15 פ"ד נח (3) 385, ע"א 408, ע"א 10078/03 שתיל ני' מדינת ישראל, פורסם במאגרים המשפטיים).

16 ישנה זו באח לידי ביטוי בע"א 915/91 מדינת ישראל ני' לוי, פ"ד מוח(3) 45, שם נקבע, כי
 17 חובת הזרירות ווכר בחוקים שני יסודות: האחד - יסוד של "שכנות" או "קירבה"; השני -
 18 מסקנה שיפוטית לפיה צודק, סביר וחוגן שותיקבע חובת הזרירות.

19 ישlezatos את גבולות חובת הזרירות, לאור שתי גישות אלה, אשר מתרחקן אחת היא, כפי
 20 שהבהיר כב' השופט ריבלין בפרשנות דורגנברום הנ"ל בקבוע:

21 "המחלעת של עולות הרשות היה, בין היתר, מועל יוצא של קביעה גדרית של חובת
 22 הזרירות. גדרות אלה עשויות לזרור את אותן המקדים, בהם תתרשל אדם, אשר לאור
 23 שיקולי מדיניות ו ראוי להטיל עליו אחריותו בגין מעשי, בגין המקדים בהם תתרשל
 24 אמונם המזיך, אלא ששיתcoli הגדיניות מביאים את בית המשפט למסקנה כי לא יהא
 25 זה ראוי להטיל עליו אחריות" (עגנון דורגנברום, עמ' 408).

26 על רקע האמור לעיל, תיבחן שאלת אחריותם של המתעניים.

ביהת תמשפט הפלחותי בחריזה

ת"א 1085-06 כהן נ' חואנחו

מתוחם חוץות המפה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-96-1085 בתן נ' חן ואוי

לדברי חותבך, בעת האירוע היו בתים עסק פתוחים במקום – "אווי בפינה, שהיה פתוח,
ומסעה סינית מומול" (עמ' 69 שורה 30). מר קדוש, מטעם ג.ש.ע העיד, כי בשעות הלילה, הרלוונטיות
לאירוע: "יש אפנטיזם. הם היו פתוחים נדמה לי עד אחות בלילה. היה גם אולם שמחות של דוטסיט. גם הוא
פעל בשעות הලלה" (עמ' 162 שורה 17).

הטובע העיד, כי בזמנו האירוע הוא ראה אנשים עוברים ומשוככים הלאה (עמ' 59 שורה 16)
(כי: "היו בערך עוד 20 איש" (עמ' 109 שורה 19), "הו אנשיות, אודתיות, מלכויות עובי דורך" (עמ' 110
שורה 30). על רק האמור לעיל ייבחן, להלן, אחריותם של המותחים ושל האלים.

אומנם, בא כוח החובע טין בסיכון, כי נכון מאות אנשים או עשרות לכל הפרות, אולם
אין ביסודו הריאיות לנוכחות של מאות אנשים ומהנדזיות השונות עליה, כי במועד האירוע לא
נכחו במקום מאות אנשים, אלא כשני עשרות.

על מחזיק במרקען לצפות, הן במישור הטכני והן במישור הנרטטיבי אפשרות של ביצוע
פשע בשיטה המרקען שבבעלותו וועל על מנת לאין אוג, לפחות, להקטין את הסיכון
להתרחשות פשע במרקען.

חובת מתחם חוצות המפרץ, כמו גם חותמו של כל מחזיק במרקען, הינה חובת זהירות
מוגברת, כלפי הבאים לשיטה המרקען. למתחם הייתה השיטה (אפשרות הפיקוח על המרקען
ומכח חובה זו היה עלי לדאוג לשמירה במרקען, החלהמת את הסיכון, היינו - אשר יש בכוחה
להרגיע מיפוי התרחשות אירוע אלומות במרקען שבבעלותו ובעליו).

בע"א 3510/99 ולע"ש נ' אגד, פ"ד נח (5) פידט כבוד השופט ריבלין (בתאריך א'), את
המבחןים לאורם ויבחנו שאלות אחריותו של מחזיק במרקען, כדלקמן.

"עינו מזוקק זה ויעשה לאור המבחןים שעמדו עליהם, ובמה: האם היה הנגבע מחד
להתרחשות תקרבת של המעשה העברייני (בקשר זה יש לבחון לא רק את הסכנותיות
והפתאומיות של המעשה העברייני עצמו, אלא גם את התנהבותו של העבריין עיבר
לפצעה); האם והתרחשו בעבר במקרים האילוון אידיוניות דומות; האם שכיחים באותה
נסיבות מעשים בליליים; האם המעשה העברייני שידיע הינו מעשה שיגרתי או שמא היה
חריג באופיו; האם היה הנגבע בעל השליטה והפיקוח על העבריין או על מקום הביצוע;
אם, בהתחשב בנסיבות היחסים בין בעל-הדין, היה המגבע יכול להסתמך באופן סביר על
כך שהנגבע ינקוט אמצעי זהירות סבירים לשמרות ביטחונו מפני עבריינים (לענין שיקול
ההסתמכות השועניין לו [בצ], עמ' 68); האם ניתן למסור על קיומה של החובה מבלל
הנסיבות האחרות של המקדחה.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 06-1085 כהן נ' חן ואח'

משנשקלו כל אלה, ייכחנו בנסיבות המתאליות גם שיקולות של מדיניות ציבורית אשר
1 גאים עשי בית המשפט להימנע מלקובע כי בין הצדיק קיימת חובת זהירות (ענין לו
2 [13], בעמ' 69-70)."

3
4 כן ראו ע"א 16/59 מדינת ישראל נ' יצחק לוי (1994.5.17.), בו פרטו השיקולים הרלוונטיים
5 לבחינת שאלת חסיפות, הן הטענית והן הנורמטיבית, הן שיקולים אשר מכוונים בדיני הנזקן עצם
6 והן שיקולים החורניים מתוך דיני הנזקן. לעניין מבחן הצפיפות בקשר למ顿 שירות או לביקור,
7 שנעשה במרקען של חזהות, ורואו הכללים שגובשו עוד בפסק"ד בענין ע"א 343/74 גרובנר נגד
8 עיריית חיפה ואח', פ"ז ל (155, 141) (1), כפי שציין בית המשפט בענין ע"א 4241/06 לוי נ' מדינת
9 ישראל - משטרת ישראל (12.3.2009).

10
11 אולם, בעניינו, לא היו אידיעום פליליים אלימים, עבר לאירוע דן אך אין זה הפרט
12 היחיד, אשר היה על בעלי המתחם להביא בחשבון. היה עליהם לנתן את הדעת לשעות המאוחרות
13 בהם פתוחים בגין עסק במתחם, לסוגיו והעסקים הפוטוחים בו ולתנועת האנשים הנזרת מכך, בשעות
14 מאוחרות של הליל, על הפוטנציאל לאלימות הטמון בכל אלה (גם אם לא אירוע, קודם לכך, אידיעום
15 דומים).

16
17 עובדה היא, כי בעלי המתחם סברו כי יש צורך לקיים במתחם שמירה לשם حرנת גבירות
18 ופורצים והראיה לכך הינט שרתו השמירה אשר שכר המתחם מחברת ג.ש.ש., משמע: היה צפי
19 מסויים, מצד בעלי המתחם, להתרחשותם של אידיעוי פריצה ושוד במתחם, קרי - להימצאותם של
20 ערביים בתחום המתחם. מכך צפויות התרחשותם של אידיעום ערביים של פריצה ושוד
21 והימצאות ארים ערביים בתחום המתחם, ענין היה לצפות ואך צרך היה לצפות גם אפשרות
22 לחתרחשותם של אידיעום ערביים מסווג אחר ובכללם - אידיעוי אלימות, כפי המקורה בו עסקין.

23
24 עד יש לומר, כי לטובו היה צפיפות לאירועית, כמו גם לכל אדם אחר המבקר במתחם, כי
25 בעלי המתחם נקטו אמצעים על מנת להגן עליו מפני תקיפה, במרקען שבשליטות ובפיקוחם.
26 חסתמכותו כזו של התובע הינה הסתמכות סבירה ואך ראוי להגן עליה כשאללה של מדיניות משפטית
27 ראייה ורצויה.

28
29 מהות היחסים בין הצדדים וסבירות הסתמכותו של התובע, המבוססים על היות הנתבעים
30 7-6 המזוקקים במרקען, יוצרים בינם "יחסים שכנות", אשר גם הם מטילים על בעלי המתחם
31 חובה לנקט פעולות סבירות להבטחת שלוםם של המבקרים במתחם.

32
33 סבירות, כי הנברת האבטחה, באופן שלפחות מאבטה אחד יגע לכל נקודה רלוונטית
34 במתחם, במרווחים של כרבע שעה (ולא במרווחים של כשעה, כפי השמירה שהניבו בעלי המתחם),
35 היה בה משום אמצעים סבירים בנסיבות הענין.

בית המשפט המתוח ב חיפה

ת"א 50-1085 כהן נ' חן ואחר'

1 ארגיש, כי אכן קובעת מסמורות, באופן גורף, באשר להיקף הפטרול הנדרש במתחם פתוח,
 2 בדומה למתחם חיצות המפרץ וכי יש לשקל כל מקרה ומרקחנו מגטו על פי נסיבותינו.

3
 4 **דוק:** הדרישה אינה להציב שמירה אשר תמנע, בזודאות, מעשי אלימות, אלא החבה
 5 הינה לדאג לhimצאות שמירה במקום, בהיקף אשר ניתן להנית, באופן סביר, שירוגיע מעשי
 6 אלימות ואף יהיה לו סיכוי סביר למנוע אותם, או, לפחות, חלק מהם.

7
 8 אצין, כי במסגרת השיקולים הכלליים שיש לשקל, יש ליתן את הדעת לעלוות נקיטת
 9 האמצעים אותם יש נתקוט; יש לבחון את שיקול "המונע הזול" ושיקול "מצער חנק". אולם לא
 10 הובאו בפני נתונים ברורים באשר לעלות הצבת שמירה, כאמור, אולם ניתן להזכיר, שהנקדים
 11 העולאים להיגרים כתוצאה מעשי אלימות, גבויים עשרות מוניות מההעמיסה הכספית אשר הצבת
 12 מאבטחים במספר מסוים, היתה מטילה על בעלי המתחם, היינו - כי עלות נקיטת האמצעים, עלות
 13 הצבעתי, נוכחה מתחלה חנק (וחמקורה דען יוכיה). לכן, גם מדיניות משפטית נאותה מצדיקה
 14 הטלת אחריות על בעלי המתחם (ענין מעסן, עמי 123).

15
 16 26. ברי, כי פערלה של הרחבות היקף השמירה והאבלות, לא תינתן מבטיחה הגנה מוחלטת
 17 ויכל אף שלא היזונה מועצת האידיעו ואת וויאטו, אך, כאמור, אין זו רישיון לכך שברי כי
 18 נוכחות מוגברות של אבטחה מלתנית עברייםים ואף טומנת בחבה פוטנציאלית להתרעות באירוע
 19 ספציפי ולמניעתו, כדי שוטול אחריות על בעלי המתחם - חנגבאים 7-6 בשל אי הצבת שמירה
 20 ביחס סביר. "החויה המושלת על פי דיני הרשות לאינה לתזאה אלא למאנץ. דיני הרשות מובוסטים
 21 על עקרון האשמה ולא על אחריות מוחלטת ... התנהה [היא] שהאמצעים אשר המזקן צריך לנקט אינם
 22 חייבים להסידר את הסיכון, אלא אמצעים שסביר לנוקטם בתם בנסיבות העניין" - ע"א 4025/91 צבי נ'
 23 ד"ר קרול פיד (נ) 784, 790. ראו גם דברי כבוד השופט חשן בת.א. 1294/97 ולען הניל.

24 27. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת, כי בעלי המתחם חבו חובת והירות כלפי התובע, אשר
 25 הופרה על ידם ולפיכך חבים הם בpecificו התובע.

26 **מברגת ג.ש.ש (חנגבאים 8 ג. אשר סיפה שירוגי שמירה למתחם חיצות המפרץ) :**

27 28. כלפי חברת ג.ש.ש טוען התובע, כי מוחבתה היה להתריע בפני בעלי המתחם, כי מקום בו
 28 מבקרים אנשים כה רבים מוחיב באבטחה על פי החוק ועל פי השכל הישר וכי אם לא יציב
 29 מאבטחים, הדבר שזהו חוסר אחריות מכך. למשל עשתה כן, יש לראותה כמה שתורשה כלפי
 30 התובע.

31 32. לטענת ג.ש.ש, נשכדו שירותיה למטרות שמירה על טקי רכוש במתחם ולא כדי לספק שירות
 33 שמירה אחרים כלשהם. עד טענת היא, כי שירותי שמירה לאולמי הנסיכה, הוא באחריות אולמי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-06-1085 כהן ו' חן ואות'

1 הנסיכה וכי השומרים מטעמה לא צוינו נשק אלא במכשיiri קשור ובמודים (ראה סעיף 4 להסכם
2 השמירה) ופקידם היה למנוע פריצות (גנבות, בלבד, כמוסכם בין חברת ג.ש.ש להנחלת המתחם.
3

4 בחסכם השמירה מיום 6/99/4 אשר נחתם בין חברת ג.ש.ש לבין העבנט 7 (צורך לתצהיר
5 מר אורי קדוש אשר סומן נ/7) (להלן: "הסכם השמירה"), לא צינה, במפורש, מטרת השמירה,
6 אלא צין כי עליה לספק שלשה שומרים אשר "יסיירו במתוחם חוצות המפרץ", בין השעות 00:20-
7 08:00, בהגאנם לדרישות המתחם.
8

9 בתצהיר מר אורי קדוש, אשר שימש כמנהל סניף חיפה של ג.ש.ש בתקופה הרגולונטית, טען
10 מר קדוש, כי תפקיד חברת ג.ש.ש הוגבל בכך ורק לתצפית ושמירה על רכשו (עמ' 159 שורה 3) וכי לא
11 הייתה כל דרישة לשמירה על נפש. מר קדוש ציין, באשר לאולמי הנסיכה, כי לאensi ג.ש.ש לא היו
12 סמכויות לבדוק או מעורר ועל כן, הס: "הוגנו השומרים לאירוע בPsiPsi השמך לאולם, היוזמת בלבד ולא
13 לבוא במווע עם האוכלוסייה המבוקשת במקומות... כמו כן ניתנה התהווות של אולמי הנסיכה להנחלת הקניות
14 למצבת מאבטחים, אין בנסיבות הפנימיות לאולמות והן מבוארות של הקומה התחתונה שכן דרישות
15 המשטרה הן לבדוק של כל הנכסים גבו במבנה לבניין" (ראה סעיף 14 לתצהיר).

16. בין אם סוכם בין ג.ש.ש לבין בעלי המתחם על אספקת שירותים בלבד ובין אם סוכם
17 על אספקת שירותים אבטחה, אין מקום לדאות את ג.ש.ש כמי שהתרשלה כלפי התובע, לחברת ג.ש.ש
18 אין חובת זהירות מושגת כלפי התובע, בהיותהספקת שירותים השמירה של המתחם. אין היא
19 הבעלים של המתחם או המזיקה בו, אלא מי שננתנה שירות על פי דרישת המזקן - בעלי המתחם,
20 על פי פרטיטורים ונחלייט, שהוכתבו על ידי מנכ"ל המתחם. עצם אספקת שירותים השמירה על פי
21 החסכים, אינה מטילה עליה חובה כלשהו כלפי התובע.
22

23 טענת ב"כ התובע לפיה יש לחייבת בשל כך שלא נתנה ייעוץ נכון לבעלי המתחם, יכולת,
24 أولאי, להישמע מפי בעלי המתחם (ואיני מביאה דעתה בדבר נבונותה), אינה יוצרת חובת זהירות של
25 ג.ש.ש כלפי התובע.

26 לפיכך, אין התביעה נגד חברת ג.ש.ש להיזהו.

אולמי הנסיכה:

30. ב"כ התובע מיקד את טענותיו באשר להתרשלות אולמי הנסיכה בשלושה ראשיים עיקריים,
31 אשר יובאו, להלן, כפי שנוסחו על ידו:
32

ביהר המאשפט הכהני בזירתה

ת"א 1085-06 כהו י' ח' נאה'

האחד - בעצם התקיפה אשר בוצעה כנגד הtoutou, על ידי עובדי האולם, בשל סכנתו אשר החל באולם ובתעט בה עובדי האולם היו שתוים לאחר שתו אלכוהול באולם, בגיןן לחוראות האולם וambilי שמאן דוח פיקח עליהם;

השנִי – שוחרר השומרדים לפני לכתם של כל האוורחיהם מאולם השמחות, שומרדים אשר אם היו מוצביסים במקומות בו אמורים להיות מוצבים (ואף אם היו באותו מקום ארבע שומרדים כפי דרישות המשטרה כתנאי לקומו של רישון עסק) תארירו היה נמנע:

השלישי - הסכין בו מקרר התובע חובה ממטבח האולם.

10 אבחן טענות אלה אחות לאחות;

31. אחריות האולם למשאי אובדן -

18 איזון, תחילת, בחלוקת העבודה הרגונטית לעין זה:

מלוות הדקירה - 32

הצדדים החליגים בואר למקומם וביבוסאות בהאנזן

23 מהראיות שהובאו נוינו לקבוג, כי האירוע התרחש באירוע מוחז לאולם, לאחר סיום
24 האירועים שהתקיימו באולם ולאחר סיום עבודות המפלצרים באותו יום. הנتابעים 1-3 העידן, אף
25 חם, כי האירוע התרחש בעת שהתמינו להסעה בטיסות יום עבודות, הנtabע 2 חuidן כי המוקהה אירע
26 כ-20-15 מטר מוכננאה לאולם וכי האירוע התרחש בפסאי. הנتابעים 3-1 העידן, כי האירוע התרחש
27 בפסאי כ-20-15яд "חבטת בי". לטעת התובע התרחש האירוע סמוך יותר לבנייטה לאולמי
28 חנסיכה, אולם איינן מתקבלת את עדותנו זו, שאינה עולה בקנה אחד עם דבריו בחודעתו למשותה
29 ונראה לי, כי הוא ניסה "לקרב" את האירוע ליציאה מהאולם ולפניהם – ליציאה מהמעליות
30 והובילות לאולם, בניסיון להטיל אחריות על האולם.
31

לאחר שעיננתי בעדויות ובתגיותה הכניסה לאולם אני קובעת, כי האידרו תתרחש כמו מיטרים מחוץ לפסטagi, בסמוך לבט בוי, לא רוחק מהחיצאה מהמעליות של אלומני הגיסיכה.

בֵּית הַמִּשְׁפְּט המְחוֹז בָּחִיפָה

ת"א 1085-06 בחרן נ' חן ואוח'

.33. הרכות שהתרחש באולם

לטענת התובע אירוע דקירה היה אירוע ממשיק ליכולות שהתרחש באולם, עבר לאירוע הדקירה.

התברר, כי לאחר סיום אירוע השמחה, בעת שהמלצרים ישבו סביב שולחן, כدرוכם בסיום אירוע שמחה, מתגלו ויוכו בין הנוגבים 2 ו- 3 לבון שפרן, ללא שודיטה אלימות כלשהי ביניהם. מפיו של הנוגב 2 שמענו, כי "מה שהיה קדם באולם מהונמי הסתייט ברגע שעגוי זרונ קיטון זיבחן עט רון שפרן...".

לאorch כי מי מטעם האחראים על האולם היה עיר ליכולות זה. לא שמענו לכך מטעם מי מהנתבעים, או עד כלשהו ומר משה חן, מנהלי האולם, הציגו בסעיף 13 לתצהירו (סמן ג/13) כי: "לא ידוע לי על כל סכוך או ריב משמעתי שהתרחש בנסיבות העבודה ביום האירוע נשוא התובענה" ועודתו לא נסגרה.

יתרה מזאת - הנוגב 1 לא היה מעורב ביכולות שהתרחש באולם וממילא לא ניתן היה לצפות, כי יוכל כזה יביא לאירוע כה חמוץ של דקירה, כפי שהתרחש במרקחת דן, במיוחד לאור כך שהיה מזובר ביכולות עובדים, שאינו דבר נדיר ואף יש לו כור, שהויכוח הסטייט, עוד באולם, בדיורם בלבד ולא הייתה בו אלימות כלשהי.

מכל מקום - גם בתנוחה שנייה היה לצפות שהויכוח יתפרק, שב, מוחוץ לאולם, לא ניתן לקבוע כי אחוריות האולם משתרעת גם מחוץ לו. אין לדרש מבעל עסק, שייה אחראי על מעשיים פליליים של מי שבא בשעריו, כאשר אלה נעשים לאחר צאתו של אותו אדם משעריו העסקי. חאם בכל פעם בו מתגלו ויוכו בין קוגנים בתנוחת והוא מתפרק לכדי אירוע אלים מוחוץ לחנות, נראה את הנסיבות של החנות והמוחזק בה אחראי לכך? סבורתנו כי יש להסביר על טלה זו בשלילה.

בור משה חן, מטעם האולם, העיד: "אין לנו שום שליטה על האנשים על מאות אנשים שככל יטב יוצאים מוחוץ לאלומות ולהיות אחראים על התנהגותם" (עמ' 137 שורה 8). ובבחשך: "כל בן אדם שעוזב את המתחם של אלומות הנסיכה אין לנו שליטה עליו ועל התנהגותם ואין שום דרך להציג על מאות אנשים שיצאים מתחום, איך הם יונחו" (עמ' 137 שורה 11). הביטוי "מאות אנשים" לא נאמר כאן בהקשר למועד התרחשות האירוע, אלא בהקשר ליציאה של המוגנים לאירוע השמחה, בהדרגה, כפי שמקובל.

33

בית המשפט המתחי בחיפה

ת"א 90-1085 בثان נ' חן ואוח'

1 סבורותני, כי אין האולם יכול להיות אחראי על מעשים הנשיים מוחז לאולם - מוחז
 2 למקורען שבבעלותו ובחזוקתו וכי אין הוא חב חובת זהירות כלפי מי שנפגע, מוחז לאולם,
 3 מעשי של מי שהיה באולם, בין כאדרח ובין כעובד.

34. **פריבת אלבוהול על ידי הנتابעים 1-3**

4 הרכת (בעודויניותם של הנتابעים 1 ו-2), כי הנتابעים 2 ו- 3 שתו יין בעת שישבו לאוכל,
 5 בסיוםו של אירע השמחה וכי בכך נגזר להראות בעלי האולם, אשר אסור על המלצרים
 6 באיסור מוחלט לשותות במהלך העבודה. כן הוכח כי בעלי האולם לא היו ערים לכך, באותו יום, על
 7 אף שהציגו מפקח, לעניין זה. עם זאת, לא הוכח כמה שתיו, לא הוכח שהם היו שותים ולא הוכח
 8 קשר סיבתי בין השותיה לבין הדקירה, מה גם שלא הוכח שהנתבע 1, הוא הדוקר, היה שותוי. אבהיר,
 9 כי לא ניתן להסתמך, לעניין זה, על דברים שאמרו שפן, שכן הוא לא הובא להעדר ויש לו קוף זאת
 10 לחובת התובע, אשר בחר שלא להעדר ולהוכיח גרסתו של התובע.
 11

12 כך או כך, אין בעודה שהנתבעים 2 ו- 3 שתו יין, כאמור, כדי לשנות מהמסקנות האמורות
 13 לעיל, בדבר אחוריותם של בעלי האולם לאירע השהורה בחוזה.

אחריות בעלי האולם כמעביך

14. 35. היקף אחוריותו של מעביך למעשי עובד נקבע בסעיף 13(ב) לפקחות חניון, המורה
 15 כלהלן:

16 "רואים מעשה פאילו גנשא זיין כדי עבדתו של עובד, אם עשה כעובד ושבהוא מבצע את
 17 הפקידים הרוגלים של עבידתו והפכו אותו אף על פי שעשהו של העובד היה ביצוע לא
 18 נאות של מעשה שהרשאה הפעידה; ואולם לא נראה כי מעשה שעשה העובד למטרות של עצמו
 19 ולא לעניין המעביר".
 20

21 במקורה שפוני ברור, בכלל, כי מעשי הטעקים לא נעשו במסגרת עבידתם וכי הם נעשו
 22 למטרותיהם שלהם ולא למטרות המעביר. כך גם חולק שבעלי האולם לא הסכימו למשימות
 23 ולא אשררו אותן ולפיכך אין בעלי האולם אחראים, באחריות ישירה או שילוחית למעשי הנتابעים
 24 3-1 באידרין.

ב' ית המשפט המוחשי ב חיפה

ת"א 1085-06 כהן נ' חנו ואוח'

1 התשענה לאחריות בשל הובאת הסכמי מוחאלם - .36

2

טענה זו לא הוכחה, כלל, במישור העובדי. לא הוכח כי מדובר בסיכון, דזוקה ובוחדי שלא הוכח כי מדובר בסיכון שהגיעה מטבוח האולם. גם בהכרעות הדין בעניינים של העקבעים 3-1 נקבע, כי לא ידוע מהתיקן הגיעה הסיכון כתזכיר חותם.

תיריה מזו - גם לו יהיה מוכן, שהנתבע 1 נטל את הסכין מהאולם, מעת שיצא ממנו עובר לאירוע, לא ניתן היה להטיל אחריות על בעלי האולם, שכן אין זה סביר להטיל על האולם אחריות להשגיח על כל אחד ואחד מועודייו היוצאים מהאולם לאחר סיום עבודתו. גם בענין זה לא הグルמו התנאים לחובות נפל החוכחה על האולם, הן מאחר שלא ניתן להחיל עליהם חובה לבדוק את המלצות היוצאות מהאולם והן מאחר שאין כל אינדיקציה לכך שסכין חובא מהאולם או שהיתמה לאולם דעתה על הימצאות סכין בידי החובע 1.

15 גם עונשו החולפיות של התובע, לפיה הנتابע I הביא את הסכין אל האולם, עם בואו
לעבודתו ונשא אוזנה עימיו עם סיום העבודה, לא הוכחה ולא היה אינה אלא השערת בלבד, אשר לא
16 ניתן להטיל אחריות בגיןה.
17

לפיכך, אני דוחה את טענות התובע להתרשלות האולם נוכח עכש העובדת שהטובע מזכיר בסיכון על ידי אחד המלצריים שעבד באולם.

37. הטענות בדבר מספר השומרדים ומועד שחזורם מתקופתיהם בלילה הארוך -

על פי תנאי רישון העסק של האולם במועד האירוע [מסמך נושא זהאריך (11/2/2002), בו פורטו תנאי האבטחה הנדרשים לעסק שהינו אולם שמחות, היה על האולם להציב 4 מאבטחים (למוניות פח"ע). על פי העדותו של כור סודל, שני מאבטחים אמרוים להיות ליד המעליזות, ביציאה מאולמי הנסיכה והשניים הנוספים - ליד פתחי החדרות בפנים האולם עמי 151 שורה (4).

29 מן העדויות עליה, כי בערב האירוע הוצב במקום שני מאבטחים בלבד המאבטחים, ועל
30 מטעם הנושא בשעה 8:00 וכי הם עזבו את האולם בשעה 15:00, על פי הוראות מי מנהלי האולם.
31 האירוע תחתרחש בשעה 00:30.

32 כאמור, איןנו מקבלים את טענת ב'יכ התובע, בסיכון, לפיה בעת ששוחררו המאבטחים
33 משמורתם, עדין נ驰ו במקומות מאות אנשים. מן העדויות עולה, כי בשעה הרלוונטיות ואף במועד
34 האידראע עצמו, נכון בפסוק מס' 10 אושם לא רבר
35

בית המשפט המתחי בחריפה

ת"א 50-1085 כהן נ' חן ואוח'

1 האולם לא מילא אחר הוראות המשטרה והציג בכניסה לאולם ובאולם שני מאבטחים
 2 במקומות ארבעה, כנדרש. המבטחים עזבו את המקום, על פי הוראות מי מנהלי האולם, בסיום
 3 האורע, לאחר שהאוורחים עזבו את האולם ולאחר מכן רוב העובדים עזבו את האולם והמתין
 4 להסעה, מחוץ למלונות, בשיטת המתמחם.

5
 6 ב"כ התובע טוען, כי לא הוכח שבעת המבטחים שוחררו הסוגיהם האיוודעים גם בשני
 7 האולמות הנוספים אשר באולמי הנסיכה, אולם החובה להוכיח זאת מוטלת על התובע. אני
 8 קיבלת את הטענה כי יש להפוך את נטל החוכחה, שכן לא הוגמלו התגנאים לכך. לא כל עובדה
 9 הנמצאת בדיקות הנטבע הופכת את נטל הראיה. גם הטענו יכול היה לברר עין זה ולהביא ראיות על
 10 כך, אולם הוא בחר שלא לעשות כן.

11
 12 אותן ועוד - מעטים העובדה שאללו היו מאבטחים שארים לך המלצות רבע שעה נוספת,
 13 יתכן והם יכולים למנוע את האיוודע. אין לחסיק "לאחוור", חובה על בעלי האולם להשאיר את
 14 המבטחים במקומות זמן נסף וכן להסיק חובת זהירות של האולם כלפי המתרחש מחוץ לו. גם
 15 אם היה מאבטח ליד המלצות בעת האיוודע, וגם אם מאבטח זה יוכל היה למנוע את האיוודע, יש בכך
 16 כדי לזכור קשר סיבתי עובדתי, אך לא קשר סיבתי משפטי (ראו הנאמר בסעיף 33 לעיל).

17
 18 מכל הטעמים האמורים לעיל, אני קובעת, כי בנסיבות אלה, חurf העובדה שהובצב שני
 19 מאבטחים בלבד, אין האולם נושא באחריות בגין טקי התובע ולפיכך, אני מורה על דוחית הבדיקה
 20 כגד האולם.

22 חברת עמישב - (הוגשה ב, אשר שיפקה שירותים למילוי האולם הנסיכה) -

23 .38 אקדמים ואומר, כי משקבעמי כי לא חלה אחריות על אולמי הנסיכה, יש לדוחות, מניה ובה,
 24 גם את הורביה נגד חברת השמירה אשר נשכחה על ידי האולם.

25
 26 למקרה מן הרצך אומר, כי חברת עמישב מלאה אחר הוראות החסכם אשר נחומות בינה
 27 בין אולמי הנסיכה וכי בערב בו התרחש האיוודע, עבון השומרים משעם חברת עמישב את האולם,
 28 על פי הוראות מי מנהלי האולם.

29 .39 לא גלמו מעוניינו טענותיו של ב"כ התובע נגד עמישב, האחת - כי היא לא ראתה לנכון לברר
 30 מה הם גנאי רישון העסק והאם יש צורך באבטחה רבה יותר, על אף שהיא מצאה עצמה בחברה
 31 מנוסה, ותיקה, מקצועית ומומנת תשכין - כי היא לא מונה נטילת הסכין בה נזכר התובע,
 32 במיטב האולם ולא בדקה את כליהם וכיסיהם של העובדים והמלצרים, בכניסתם לאולם.

בית המשפט המוהמי בחיפה

ת"א 1085-06 כחן נ' חן מוח'.

בשתייהן לא מצאתי ממש. אל השניה כבר התייחסתי לעיל ולגביה הראשונה אומר, כי
שירותה של חברת עמישב נשכו על ידי אולמי הנסיכה, על פי תנאי רישיון ניהול עסק, כפי שנקבעו
על ידי חשותיות וכי תפקיד השומרים היה לבדוק את הנכסים בשער האולם למניעת התדרות חומרית
חבלה למניעת פגוע חבלני. ראו בעניין זה, גם את דבריהם של העדים אבי ערץ ומשה חן.

לפיכך, דעתה של חטבייה נגד חברת עמישב להזדהות.

תנתק :

הנכויות שנרכמו לתובע עקב דקירותו באירוע - .40

המל"ל קבע לתובע נכויות זמניות כלהלן:

100% מהאירוע ועד תום שנת 2003.
40% מתחילת שנת 2004 ועד סוף שנת 2005.
30% מיום 1.1.2006 ועד יום 1.7.07.
28% לצמצמות מיום 1.7.2007.
לא הופעלה תקנה 15.

מטעם התובע הוגשנו שתי חוות דעת רפואיות. .41

האחת - בתחום הכירורגי (ט/ג), אשר נערכה ביום, על ידי ד"ר הרשקו ובמה נקבע, כי עקב האירוע נגרמו לתובע נכויות צמינות כלהלן:

נכויות בשיעור 10% בגין פציעה וניתוחי קיבת ומיעים והפרעות קלות במערכת העיכול, על פי תקנה 14(1)ב' לתקנות המל"ל.

נכויות בשיעור 10% בגין הידבקויות או תוצאות אחרות לאחר ניתוח, פציעה או מחלת בחלל הבطن, הפרעת ביטניות, על פי תקנה 18(1)ב' לתקנות המל"ל.

נכויות בשיעור 10% בגין צלקות מכאיות או מכערות בבטן, על פי תקנה 75(1)ב' לתקנות המל"ל.

בית המשפט המחוזי בתקיה

ת"א 1085-06 כחוי ואר

השניה - בתחום הפסיכיאטרי (מ/י), אשר מערכה ביום 23.3.06, על ידי ד"ר ברטהולץ ובנה נקבע, כי עקב האירוע נותרו נכות צמיתה, בגין בשיעור 50%, לפי תקונה 34' לתקנות המיליל.

11 בתקום הפסיכיאטרי (מ/י), אשר מרכה ביום 23.3.06, על ידי פרופ' אליצ'ור, בה נקבע, כי
12 עקב האידוי נגרמו למטופע נזונות בתהום הנפשי, אך לא מוגדרה לענות צבאייה בתחום זה.

(continuation) סעיפים 1-3

43. מומחיו שני הצדדים מסכימים כי לגבי נוכחות צמיחה בשיעור 10% בגין כלקות בבטן.
אשר לשתי הנכויות האחריות שנקבעו על ידי דיר חזקון, מטעם חותם, הסכים המומחה,
בחקירותו הנגדית, כי מדובר בנכויות כפולות (עמ' 81 לפניו), כך שלע פי דעתו נותרה לתבע נוכות
צמיחה ונובעת על האלבום, בשאלה זו 16%

21 פרופ' שלזון, מטעם הנתקבעים, סביר שהותבע סובל, לכל היותר, מהפרעות קלות במערכות
22 החיצול, כתוצאה מהניסיונות וכי יש להחיל על מצבו את תקנה 18(1)(ב) לתקנות המיליל, הקובעת
23 נכחות בשיעור 10% רק בגין הפרעות בינוין ולכון, לדעתו, נוכחות של התובע בנסיבות זה הינה בשיעור
24 .0%

בקביעתו זו בוחר פרופ' שלוני להתגלה מתקנה 14(1)(ב) לתקנות המל"ל, המקנה נכו^ת
בשיעור % 10 בגין פציעה ונזקי קיבח ומיינט והפרעות קלות במוערכות העיכול.

סבורה אני שהתבונע אכן הציג והפיזיו בתיאור נקיי ובתיאור סבלו, אולם סביר בעיני
שהוא חש, מדי פעם, הפרעות קלות במערכות העיכול, היכולות להתחאים לתפקיד זה.

לפיכך, אני קובעת כי נוכחות הרפואית של החטבע בתחום הכךירוגי תהיה בשיעור 10%, על פי גזינה 14(1)ב לתקנות חמליל' (ובשיעור 10% בגין הצלקות, היינו - נוכחות מסווקלות בשיעור 19%).

בית המשפט המוהמי בחיפה

ת"א-60-1085 בתן נ' חן ואלה'

1   44. ב"כ התובע טוען, כי בקביעת הנכונות יש להביא בחשבון אפשרות של החמרה ו מפני,
 2   בהקשר לכך, אל טענותיו של התובע, לפיהן הוא סובל, באופן מוגבר מכאבי בטן עזים, בעלי אופי
 3   עוויתי והרגשות נפוחות בבטן, שניין להקל עליהם באמצעות הקאה ולחותות דעתו של ד"ר הרשך,
 4   לפיו הטייר מותאים לשיטות מע"ד גלטי שלמות. לטענותו, המומחה משעם המתבע לא הביא
 5   בחשבון, בחותות דעתו, פוטנציאלי החמרה של חסימות המעיים, העשי, לטענותו, לחבאי לנכות גובהה
 6   בהרבה מהנוכחות שנקבעה ולעדותו של חומרה לפיה התקנות אינן מתיחסות לאפשרות החמרה
 7   בעתיד, ומבקש להביא בחשבון אפשרות "קיימות וויאליות" של חסימה מלאה, על המשטמע מכך.

8

9   איני סבורה שיש מקום לעשות כן.

10

11   ראשית, היה על ד"ר הרשך לציין את נושא החמרה האפשרית בחותות דעתו, שהרי חוו"ד
 12   מומחה רפואי הינה חלק מכתיב החביעה ועל מנת לתקנו יש צורך בהגשת בקשה לתיקון כתוב
 13   התביעה.

14

15   שנית, זה העיקר - למורות טענותיו בדבר כאבי בטן עזים וחושש לחסימות מעיים, התובע לא
 16   פנה בכל 8 החנויות שבערו מАЗ התאונה ועוד לדין, לדופא או לחדר מינו וטענה שההעלה, לפיה, בשל
 17   הטראותה שחוודה באירוע הוא חרושש לפנות לבדייה, שכן הדבר מזכיר לו את האירוע, אינם אמינים
 18   עלי. בעודות אחיזתו של התובע, לפיו ניסיוניתה לקבוע לתובע לתובע וור לרופא לא זכו לשיטוף פעולה
 19   מצד התובע, אין כדי לשנות ממשקטי זו. הרבה יותר סביר, שהחומר שיופיע פעולה של התובע נבע
 20   בכך שכאביו אינם כה עזים, כפי מנטען על ידו וכי הוא יזע שאין צורך בכל טיפול, כפי שמצביעת
 21   הנוכחות הנמוכה שנקבעה לו, על ידי המומחה מטעםו הוא, בגין הפרעות קלות עד בינוניות בשל הבטן
 22   כتوزאה מהציגותים שעבר וכפי שמצביעת גם העבדה, שבפועל, בכל התקופה הארוכה, עד היום, לא
 23   התפתחה אצל כל חסימת מעיים והוא אף לא נזק לכל טיפול רפואי.

24

25   אציין כבר כאן, כי איני מאמין לטענות התובע, לפיה הוא אינו חולץ לרופאים שכן מפגש
 26   עם רופאים מוכיח לו את הטראותה של האירוע והוא מבקש להימנע מכך. התרשםותי הבהיר היא,
 27   כי התובע מפריז ומגיזם רבות בטענותיו ובתלונותיו, גם בעין זה וגם בעין השפעתו של הצלקות
 28   עליו על חייו.

29

30   אשר לעתיך - שני המומחים מסכימים, כי רוב רובם של המטופלים שבערו נזוחה בטן
 31   ונגרמו להם הידבקויות (תופעה שכיחה ביותר), לא יptonו חסימות מעיים חלקית או מלאה. לאור כך
 32   ובנסיבות הענן, כפי שפורטו לעיל, אין להוציא על הנוכחות הרופאיות שנקבעה על ידי המומחים.

33

34

35

37 מתוך 29

בית המשפט המחוון בחיפה

פ"א 1085-96 בון נ' חן ואוח'

הנכונות הפסיכיאטרית -

45. ד"ר ברתולץ, מטעם החובע, הסכים בחקירתו בבייחמ"ש, כי החובע הינו בעל אישיות
46. שלשה (ללא קשר לאירוע), אולם טען, כי רקע אישיותו חלש הינו ענייני יותר, במקורה של אירוע
5. כזה, כי ככל שהאישיות שלשה, כך סיכויו להבריא קטנים.

7. ד"ר ברתולץ לא יכול היה להבהיר, על אילו עובדות שטופרו לו על ידי החובע, הוא ביסס
8. את מסקנותיו בחרות דעתו, לפיה, לאחר האירוע, החובע מסתגר. לדבריו, הוא אינו יכול לעמוד
9. ורישומים, ככל שערכו על ידו, אינם למצאים עימנו. למעשה - הפרטים שמספר ד"ר ברתולץ בעודנות,
10. לגבי אורח חייו של החובע ויחסיו עם בני משפחתו, אינם בעלי בקנה אחד עם עדויותיהם של החובע
11. ובני משפחתו (אחיך ואחותך), מהם עולה כי החובע נמצא עימם ביחסים טובים ותמים והוא אינו
12. מסתגר. בוגר לבוגרונו של החובע אמר ד"ר ברתולץ, כי החובע אמן אמר לו שהוא עובד עם אחיך
13. בפייריה, אולם "הוא לא נכנס לזה יונדר מדוי" כי זה לא ענן אותו והוא תגמוך יותר בקשרים
14. הבינייניים שלו. המומחה גם לא ידע שהחובע עובד, משנת 2006 (חקירתו נערכה ב- 2010),
15. בפייריה ומשתכר בקביעות והתבדד, למעשה, כי חווות דעתו לא התבססה על נתונים עובדיים
16. נכונים של מקרה זה.

18. לאור האמור לעיל ולאור העדויות שעלו מושא הראיות בתיק לגבי פעילותו
19. של החובע לאחר התאונה, אשר אין תואמות נוכחות פסיכיאטרית בשיעור כה גבוה, לא יכול לקבל
20. את חוות דעתו של ד"ר ברתולץ, אולם, מנגד, איןנו מקבלת את דעתו של פרופ' אליצור, מטעם
21. חנפערם, לפיה לא מוגירה לתובע כל נוכחות בתחום זה.

23. בהתבסס על הראיות ששמעתי לגבי התנהלותו של החובע בחיי היום-יום ועל חוות הדעת
24. שהגשו על ידי המומחים, סבורה אני שכן יהיה לחאלץ את נוכחו של החובע בתחום
25. הפסיכיאטרי, על שיעור של 10% לדוגמא.

27. nocoto הרפואית המשוקלת של החובע, בגין האירוע הינה, איפוא, בשיעור של 35%
28. לדוגמא. נוכות זו אינה כוללת נוכות תפקודית, שכן לצלחות בבטנו של החובע אין כל משמעות
29. תפקודית. בנסיבות הענן, אני מעמידה את nocoto התפקודית של החובע על שיעור של 19%.

עליסוקו של החובע עבור לתאונה ולאחריה -

32. 46. החובע סיים 12 שנים לימוד אולם ללא תעוזות בגרות ועל פי חוות דעתו של פרופ' אליצור,
33. הוא בעל אישיות שלשה, דעה לה מסכימים גם ד"ר ברתולץ, מטעם החובע. ואמן, החובע לא רכש

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א-6-1085 בתן נ' חן ואוי

1 מڪצוע ולאחר שחרורו מהצבא עבד בעבודות מודמדות שונות, כגון עבודות פינוי, הקמת פרוגלות,
 2 ועבודות גינון (עם אחיו). בעת האירוע עבד התובע כעוזר צלם.

3
 4 בזיגוד לטענות של התובע, בתצהירו (ת/7), לפיה לאחר שחרורו מצהיל הוא גם עוזר לאחיו
 5 בהקמת עסק של פיצרייה ובזיגוד לדבריו דוד כהן, אחיו של התובע (להלן: "זיז"), לפחות התובע היה
 6 שותף בעסק ומנהל והוא עבד בו ובזיגוד לדבריהם לפיהם, בשל הצעתו של הוואג'ע באירוע, האח נאלץ
 7 להכנס שותף אחר במקומו, דבר שגרם לו הפסדים כספיים, התברר בחקירותיהם הנגידות של
 8 התובע ושל האח, כי לא כך הדבר, אלא התובע היה עוזר לאח, מדי פעם, בפיצרייה וכן נתן לו חלואה
 9 על סך של 12,000 ש"נ, כعلاה בהקמת העסק, מתוך מענק השוחרר שקיבל מצהיל (עמ' 50-51 וכן עמי
 10 62 לפרט) וכי הוא נהשם כשותף בעסק רק כדי לקבל את המענק (עמ' 67 לפרט). הלהואת הווהה
 11 לתובע עוד טרם האירוע.

12
 13 47. לאחר ה้อนה התובע לא עבד וגם לאחר שהחליט לא נסעה לשקט עצמו. אחותו פעלת על
 14 מנת שהמליל אישר לתובע השתתפות בקורס, אולם התובע בחר שלא לשתק פועלת ולא נטל חלק
 15 בקורס.
 16

17 התובע טען בתצהירו, כי משנת 2006 הוא עובד בפיצרייה של אחיו ומרווית 5,000 ש"נ בחודש,
 18 אורlam, לטעמו, הוא מבולבל, איינו יכול לעבוד כראוי וסובל מבעיות רבות, לרבות חוסר יכולת ליצור
 19 קשרים חברתיים או קשיים משמעותיים עם חברות. עדותו של התובע בעניין זה הינה בלתי עכברית
 20 ובבלתי אמינה וඅ' העמידה בניגוד לטענות, כפי שהתרהו במהלך שמיית הראיות, גם מפני התובע וגם
 21 מפי עדיו - אחיו ואחותו.

22
 23 בעדרותו של התובע התברר שהוא מנהל, בפועל, את הסניף הנמצא ברוח אלנבי 44 בתל-
 24 אביב. התובעאמין ניסח להמעיט בחילוק ניהול הסניף, אולם התובע שהוא מגיע לטנוף עם
 25 פגיו (בזמן כל בשעה 00:00 ונשאר בו, לבודן,��ובד ייחן, עד השעות שש, שבע עברב, שאז
 26 הגיעו משמרות הלילה. כן התברר שהትובע אחראי על הקופה, מזמין את הסוחורה ומשלם עבורה,
 27 דברים שאין עליהם בקנה אחד עם טענות לבבי מוגבלות, תושר יכולת להתמודד, ההורחות
 28 מאנשים, בלבול וכיווץ'ב.
 29

30 עוד התברר, מפי התובע עצמו, כי עוד הודה לפני ה้อนה והוא הפסיק עם העיסוק באיגרוף
 31 (בו הציגין) וכי גם האמור בתצהירו בעניין אובייסיביות לרכישת דברים שאין לו צורך בהם והחוות
 32 שצבר בכך אין, לא הוכחו והם אף אינם בעלי בקנה אחד עם התוננות בחשבן הבנק שלו. בנסיבות
 33 התברר, כי, למרות טענות בדבר נכות נשית כה גבוהה, התובע איינו נטול תרומות וביעים האחראות
 34 אף אינו מבקר אצל פסיכיאטרים (עמ' 54 לפרט). התרשומתי הבהיר היה, כי התובע הѓאים והפריז
 35 בתיאור מוגלותו ונזקו.

ב' ית הנשפט הצעתי בז' ינואר

וות"א 1085-06 כהן נ' חנו ואלה'

גוטס חטבר - 48

4 בעת האירוע היה הוגב אדים צער, כבן 23 שפם בלבד. כאמור, הוא עבר בבדיקות מודגשות שוניות ובריגנטית אל ג'רמיין האמצעי והווריאטי אוניברסיטאי (ל' דיסקונטן, 2000). דרכו נסעה ב-2000

על רק זה מוגנות טענות הנתקבעים, לפיה אין מקום לחשב את הפסדי מושר השתכרותן של החטובם לפי השכר הממוצע במשק, אולם חרף זאת, בחחחוב בגילו הצעיר של התובע בעת האירוע נובך שהוא חיפש את דרכו, סבorthani שאון להרוויח מהכלל של ערךית חישוב על פי השכר הממוצע במשק.

12 **כاب וסבל** - .49
13
14 החותם מבקש לפטוק לו פיצוי בסך מיליון ש', בהתחשב בסאת ייסוריו בעקבות דקירותו
15 ובהתחשב בסבלו עקב העונשים הקלים שקיבלו תוקפין, במסגרת האישומים הפליליים בהם

אין ספק שמדובר בזיכרון קשה, שהרי התובע נזכר מספר פעמים, לרבות בbettavo ובחזותו לאין ספק שהתובע סבל ריבות חן בעת האירוע והן בתגובה החלהמו, שלאחר מכן יש אף להביא בחשבון את תקופת האשפפו ואת הנכויות שאפსקו לעיל. אולם, אין מקום לפסק פיזוי בגין הסבל הניטען על ב' החונשים שנטו על התוקפים ואף אין מקום שאביע דעה אם אכן מדובר בעונשים קלים, כנטען, אם לאו.

בנסיבות העניין ובהתחשב בנסיבות הארץ, בנסיבות הצמיחה של התובע ובכל האמור לעיל,
אני פוסקת לתובע פיצוי בראש נזק זה, בסך של **200,000 ₪**.

45. פיזויים עונשיים - התובע עוזר לפיקוח פיזויים עונשיים, בסך של 2 מיליון ש"ח, בטענה, כי הנتابעים 3-1 ביצעו גבירות אלימות מכונת. לטענתו, יש להטיל פיזויים עונשיים גם על שאר הנتابעים, אשר, לטענותן, חיו אמרורים למנוע את תקיפתו האכזרית של התובע, אולם עצם עיניהם ביחס לחובתם לעשות כן.

33 החלטה הפסוקה מכירה בסמכותו של בית המשפט לפסק פיזויים עונשיים, אולם בפועל
34 אין מרביס לעשות שימוש בסמכות זו. נפסק, כי פיזויים עונשיים יפסקו במקרים חריגיים, בהם
35 הנסיבות המזיק היהינה מקומת ונסיבות סליחה ובמיוחד אם היהינה בה כוונת דzon. פיזויים אלה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ו"א 1085-06 בון נ' חן ואלה

1 נעדרו להעניש את המזיק על הונאהו המזיקה ובכך לבטא סלידה ממנה. הרצון העומד בסיס
 2 פסיקת פיצויים אלה הוא עונשי והורעתני ויש ליחסם למקרים בהם מדובר בפגיעה קשה, אשר
 3olloה לה אשם ברמה גבוהה, המכידק "תגונה עונשית" גם במישור האזרחי. בעיה 140/00 עזבונו
 4 המנוח אטינגר נ' החבורה לשיקום ופיקוח הרובע היהודי בגין תעתקה בירושלים, פ"ד נח(4) 486,
 5 (2004),פסק כי: "המסר החורגתני והונאי שביבורי העונשי חשוב במיוחד במקרים של פגיעה בפרט, שנדרת לתם גוף השלבת ציבורית רחבה" כן ראו: ע"א 2570/07 חזרא ל"ט נ' הסודות
 6 מדיצינית הדסה (2009); ע"א 9656/03 עזבונו המנוח מוציאנו זיל נ' ד"ר זינגר (11.4.05); ע"א
 7 8382/04 השותדות מדיצינית הדסה ואלה נ' מזרחי, (2.2.2006).

8

9

10 ומהעיקרון, לעניינו -

11

12 אמנים, אין חולק, כי לנכבע 1 לא היה כל סכום עם התובע, כי הוא לא הבהיר אותו כלל וכי
 13 כל "חטא" של התובע היה, מסינו להפסיק את הקטטה. חרף זאת, לא היסס לנכבע 1 לשולח סכין
 14 (או חוץ חד אחר) ולזכרו באמצעותו את התובע משפר דקירות, בבטנו דבחוזה, אשר יכולות הי
 15 חוויה אף לגרום למותו. אין מדובר במעשה רשלני, אלא במעשה מכון, שבוצע בידייבות חמורות
 16 אשר גרם לתובע חבלה חמורה, בנייתו אורפז בבית חולים ונורמתו לו נוכחות רפואית
 17 ופקודית. מעשה זה מעורר סלידה, חוויה וחתת אוושיותה של חברה מותקנת ומצדיק פסיקת
 18 פיצויים עונשיים.

19

20 במקרה דומה, שנדון בע"א 216/54 שニידר נ' גליק, פ"ד ט(2) 1331, בעמ' 1335 (1955),
 21 נפסקו פיצויים עונשיים וראו גם: ג.א. (שלום רملיה) 3707/01 מדוי אברהת נ' מסיקה ודין
 22 (17.1.2005) זוקן : ת.א. (מוחזי תל-אביב) אלמוני נד זק אלאר ואלה .(4.3.2006)

23

24 לאחר שהבאתי בחשבון, לנכבע 1 חייב, בפסק דין שכינת על ידי ביהם"ש העליון, בעילו',
 25 ביום 10.2.2005 (עו"פ 6885/04), לשלם לתובע פיצויים בסך 15,000 ש"ח, אני פוסקת לתובע פיצויים
 26 עונשיים בסך של **150,000 ש"ח**, בהם חייב הנכבע 1 בלבד.

27

28 .**פסקדי חשבונות לעבר** - 50

29

30 ב"כ התובע מחשב את הפסדי הנסיבות לעבר, על פי ההפרש שבין השכר הממוצע בשוק
 31 לבין השוכרותנו בפועל של התובע בתקופה זו. לא כך יש לנו. את חישוב הפסד יש לערך על פי
 32 הנקוטות הכספיות המוכרת של נפגע, מעת פגינותו ועל פי השוכרותנו, כפי שהיתה עורב לתזונה (או
 33abic) שיש להערכה על פי המבחנים המקובלים). אם ננגד כפי שמדובר על ידי ב"כ התובע, נמצא עצמן
 34 מפצים בסכומים גבוהים יותר, ונגעים שבחור שלא למצוות את יכולתם לעבוד לאחר התאונת, מאשר
 35 נגעים שעבדו כפי יכולתם, בהתאם למוגבלותיהם המוכחות. אם תונת שיטות חישוב כו, יוכל נפגע,

בוחן המשפט המוחוי בחיפה

ת"א-06-1085 בchan נ' חון ואוח'

1   שלא לעבד כלל, או לעבד חלקיות, ללא קשר לנכונות התפקידית ולקבל פיצוי, כאילן נכוונו חינה
2   בשיעור 100%.
3

4   על החישוב להיעשות, איפוא, על פי נכונותיו הוציאיות של התובע ועל פי מעשיו ושכרו עונר
5   לתאונה.
6

7   מהגנותים שבפני נבעיר חישוב קצבאות המל"ל⁷, שכרו המומוצע של התובע עבר לאירוע,
8   היה 3,179 ש"ח לחודש, סכום שהינו קרוב לשכר המינימום בירושלים (שהיה במועד האירוע 3,335 ש"ח).
9   בוחחשב בגלוי הצעיר של התובע, סבורה אני שכן י היה לחשב את הפסדי השתכרותו למשך כ- 3
10   שליים מאז האירוע, על פי שכר המינימום ולאחר מכן, מזמן וננה שה טובע, שהיה בעת האירוע
11   בתחלת דרכו בשוק העבודה, היה מתקדם בעיסוקיו ובשכרו, על פי השכר המומוצע בירושלים.
12

13   לאור כך ובוחחשב בסיס השכר ונכונותיו הוציאיות, סבורה אני שיש לחלק את החישוב
14   לארבע תקופות, כדלקמן:
15

16   א.   התקופה מיום האירוע (14.2.2003) ועד יום 31.12.2003 - לגבייה יערך חישוב על פי
17   שכר מלא, כפי שה טובע השתכר עבר לאירוע, היינו - סך של 3,335 ש"ח לחודש, ועל פי נכוונות
18   בשיעור של 100%. הסכום המתקבל הוא: 33,350 ש"ח (10.5 X 3,335 ש"ח) ובתוספת שעדרך
19   ממוצע התקופה עד היום - סך של 55,648 ש"ח.
20

21   ב.   מיום 1.1.04 ועד יום 31.12.05 - לגבייה יערך חישוב לפי שכר מינימום, על פי נכוונות
22   בשיעור 40%. הסכום המתקבל הוא: 32,016 ש"ח (24 X 3,335 ש"ח) ובשיעור
23   להיום - 48,705 ש"ח.
24

25   ג.   מיום 1.1.06 ועד יום 1.7.07 - לגבייה יערך חישוב לפי השכר המומוצע בירושלים,
26   נכון ליום 1.1.06 על סך של 7,277 ש"ח ועל פי נכוונות בשיעור 30%. הסכום המתקבל הוא:
27   39,296 ש"ח (18 X 7,277 ש"ח) ובשיעור להיום - 45,621 ש"ח.
28

29   ד.   מיום 1.7.07 ועד היום - לגבייה יערך חישוב לפי השכר המומוצע בירושלים, נכון
30   ליום 2007, על סך של כ- 7,350 ש"ח ולפי 19% נכוונות. הסכום המתקבל הוא: 86,583 ש"ח (62 X 7,350 ש"ח) ובשיעור להיום - 95,529 ש"ח.
31

בית המשפט המנהלי בחיפה

ת"א 50-1085 כחן נ' חן ואות'

51. **הפסד כושך השתכרות** -

ההפסד, על פי שכר ממוצע במשק, לחודש אוגוסט 2012 (8,454 ש"ח) ועל פי נכונות ופקודית בשיעור 19% וביחסו עד גיל 67 (מקדם 255.5783), הינו סך של **414,944** ש"ח, נכון להיום.

52. **הפסדי פנסיה** -

בגין הפסדי פנסיה על פי דרישת התובע בסיכוןו (10% מסכום הפסד החשתקאות לעתיד), אפסוק לתובע, בראש טק זה, סך של **41,494** ש"ח, נכון להיום.

53. **הוצאות וערות צד נ'** -

התובע לא המציא קובלות על הוצאות או על תשלוםם בגין עורת צד נ'. הוא אישר נטל תרופות ולא ברור אילו הוצאות הוא מוציא כיוון בגן פציעתו באירוע.

בנסיבות אלה אין מקום לפסק עורת צד נ' לעתיד ועל דרך האומדן אפסוק לו בגין העבר (לאור נכונותיו הזמנית ואשפוז), סכום גולבי בסך של **20,000** ש"ח, נכון להיום.

54. מסך התקן האמור לעיל, יש לנכota את תגמולו המיל"ל (313,336 ש"ח), על פי חוות הדעת האקטוארית, מיום 11.12.11, שצדפה לsicomo של המתבע 1, בתוספת הפרשי הצמדה וריביות צמודה, מיום ערכית חווה"ד ועד היום.

55. **חלוקת אחירות** :

הלה היא, כי מקום בו הוי שווים אחרים לתקן אחד שאינו ניתן לחלוקת, ישאו הם יחד ולהזד באתירות למלא תפקיד, אך ביחסים בין עצמם מינימר מידות השתתפותו של כל אחד מהם בתשלום הפיצוי לניזוק, ממידות תורומתו של המזיק לנזק (ז"ע 15/88 מל"ג נ' קולנהויזר ואחרי, פ"ד מד (2) 89, 97; ע"א 10/1998 עזנון מל"ג זיל ואחר' נ' מיזוז'איה, פ"ד נ' (2) 796, 785).

לפיכך, ככל הtant, ישאו המתבעים 1 וכן 6 ו- 9, ביחד, בתוקו של התובע (בניכוי תגמולו המיל"ל), למעט בסכום הפיצויים העונשיים שפסק, בו ישא המתבע 1 בלבד.

56. חלוקת האחירות בין המתבעים הניל, לבין עצםם, היהן כدلמן הגובל 1, שהו האחורי העיקרי לנזק שנגרם לתובע, ישא בתשלום 75% מהפיצוי ובנוסף לכך, כאמור - בתשלום מלא הפיצויים העונשיים שפסקו.

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 96-1085 כהן נ חן ואוי

1 הנتابעות 6, 7 ו- 9, נובעת מכך אבטחה של המותחים בהיקף הנדרש, אך לא מאותיות
 2 ישירה לנו. לאור כך ובשים לב לכך שגם אם היו ממלאות חובתן, יתכן שלא היה בכך כדי למנוע
 3 את האירוע, ישאו נtabעות אלה בתשלום 25% מהפייצוי.
 4

סבירומו של דבר :

5.7 אני מקבלות את התביעה נגד הנtabע 1 וכן נגד הנtabעות 6, 7 ו- 9, ומהיבת כל אחד מהם,
 6 ביחד ולוחוד, בפייצוי החובע בגין נזקיו, בסכומים שນפקו לעיל (בניכוי תגמולו חמליל), למעט בסכום
 7 הפיזיים העונשיים שנפקק, בו מוחייב החובע 1 בלבד.
 8

9 הנtabעים הניל ישלמו לתובע, ביחד ולוחוד, הוצאות משפט בסך 20,000 ש"ח וכן שכ"ט ע"ז
 10 בשיעור 18% מסכומיIFI בחום חייבו. למען הרס טפק מובהר, כי החזיב, ביחד ולוחוד, הוא
 11 לסתומי הוצאות וכן ל- 18% מסכוםIFI להפיזיים העונשיים וכי על הנtabע 1 לשאת, במונע
 12 לבע, לבן, שכ"ט ע"ז בשיעור של 18% מסכוםIFI להפיזיים העונשיים, שנפקק.
 13

14.58 אני דוחה את התביעה נגד הנtabעים 2, 3, 5, 8ב', 10 ו- 11.
 15
 16
 17
 18 חותבם ישלם לכל אחד מנותבים 5, 8ב', 8ג', 10 ו- 11, הוצאות משפט ושכ"ט ע"ז בסך כולל
 19 של 25,000 ש"ח.
 20
 21 כפי שהובהר לעיל, לנtabעים 2 ו- 3 איני פוסקת כל הוצאותיהם והם ישאו בכל הוצאותיהם
 22 ובשבכ"טurai כוחם.
 23
 24
 25
 26 נתן היום, י"ח אלול תשע"ב, 05 ספטמבר 2012, בଘדר הצדדים.
 27

תבור שרון תנאי, שופט

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"א 06-1085 כהן נ' חן ואוי